

Tam da bu bağlamda Dersim'de Erol Volkan İldem (Nubar) ve Fadime Çakıl'ın (Rosa) Halk Savaşı çizgisinde ısrar eden duruşları, yönelimi önem kazanmaktadır. Bu duruş ancak kitlelerin çelişkilerine müdahale ve çözümde devrimci özneyi yetenekli kılacak, kitlelerin örgütlenmesinde tohumların doğru temelde ekilmesini sağlayacaktır. Ödenen her bedel, silah elde gösterilen her direniş toplumsal devrimimizin dinamiklerini diri tutacaktır.

Yeni Demokrasi

17 EYLÜL-1 EKİM 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 70 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK

S.4

Ekonomideki Durgunluk Siyasetteki Kapışmaların Habercisidir

Ekonomideki durgunluk ve dünya çapındaki ekonomik kriz gelecekteki siyasi konumlanışları da belirleyen en temel unsur haline gelmiş durumda. TÜSİAD'ın yabancı sermayeye ve tedarik zincirlerindeki değişime yaptığı vurgu, hâkim sınıfların bağlı buldukları emperyalist ilişkilerin bir itirafı iken devlet yönetimindeki AKP'nin ise bu bağımlılık içerisinde farklı siyasi hesapları bulunuyor.

ANALİZ

S.10

"Çözüm" Masasından "Kahvaltı" Masasına Kürt Sorunu ve "Barış"

Komünistler, Kürt ulusal mücadelesinin karşı karşıya olduğu zorlukların, karşılaştığı saldırıların ve dönem politikalarına yön veren gerçeklerin farkındadır. Ancak bu zorlukların aşılması için nasıl bir çizgi izlendiği asıl tartışma konusudur. Açık ki izlenen çizgi, mücadele yürütülen ülkenin sosyo-ekonomik koşullarına ve o ülkedeki faşist devlet yapısının özelliklerine uygun değildir.

OMUZLADIĞINIZ KAVGAYI ZAFERE TAŞIYACAĞIZ!

vadiler boyu
her dağda,
her kayalıkta
onurunuz yankılanıyor...

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

nubar kararlılığı ve rosa tutkusuna
şan ve şeref olsun!

16

GENÇLİK

halk gençliği, geleceğini örgütlü
mücadele ile kazanacak!

20

RÖPORTAJ

"fransa lübnan'a gelirken amerika gibi
tehdit ederek gelmedi"

Pandemi Günlerinde Sanat ve Sanatçı

Kovid-19 pandemisi devam ederken salgının yarattığı cendereyi en fazla hissedenler elbette ezilen, emekçi kesimler olmaktadır. Biryandan işsizlik, açlık, yoksulluk ve sefalet büyürken diğer yandan egemenlerin salgını fırsata çevirme gayretleri hız kazanmıştır. Halkın ekonomik, siyasal, kültürel ve askeri kuşatmayla baskı altına alınmaya çalışıldığı da su götürmez bir başka yandır. Zira öfkenin sokağa taşıdığı ezilen, emekçi kitlelerin isyan dalgalarıyla emperyalist-kapitalist sistemin çatırdamalarını derinleştirdiği de aşıkardır.

Kitlelerin kendiliğinden gelişen bilinç sızramalarına pranga vurabilmek için de egemenler cephesi kültür ve sanatı dejenerasyonun öneli bir aygıtı olarak kullanmaktadır. İçeriksiz, salt tüketimle karakterize olmuş, yozlaşmış bir sanat anlayışını piyasaya daha çarpıcı şekilde sunmaktadırlar. Burjuva-feodal kültür ve sanatın en pespaye ve yoz hali halkı zehirlemek için devlet tarafından tüm medya organlarının propagandası eşliğinde sunulmaktadır. "Sanatçılar" ciddi meblağlar eşliğinde sömürü çarkının ortakları ve yoz kültürün temsilciliğine soyunmuşlardır.

Bu örnek dahi kültür ve sanatı sınıflar gerçekliğinden kopuk ele almanın mümkün olamayacağını göstermektedir. Her kültür ve sanat belli bir sınıfa içkindir. Haliyle o sınıfın siyasal hattına hizmet etmektedir. Ayrıca işlendiği coğrafyanın sosyal ve ekonomik yapısının damgasını taşır ve şeklini oluşturan halk kitlelerine sunumunu belirleyen de bu yapısal hatıdır. Yaşadığımız coğrafya da burjuva-feodal gericiliğin hizmetine aldığı ve halkı değerlerinden tarihsel gerçek-

liğinden kopararak yozlaştıran kültür ve sanat çalışmalarının yanı sıra Yeni Demokratik Kültürle geniş halk yığınlarının sosyal, toplumsal, kültürel sorunlarını ele alarak halkı kendi çıkarları etrafında kenetleme gayretiyle faşizme karşı savaşta birleştirmek için kültür sanat çalışmalarını sorumluluğa dönüştüren sanatçılarda vardır.

HER DEVRİN SAVAŞ ALANI

Tarihsel olarak kültür sanat üretimleri ilkel çağlara dayanmaktadır. Deva-

mında sınıflı toplumların oluşmasıyla çelişkilerin keskinleştiği her sınıfın kendi sanat ve sanatçıları yarattığı aşıkardır. Köle isyanları kendi savaş marşlarını yaratmış, efendilerin üzerine bu marşlar haykırılarak ilerlemişlerdir. Keza feodal dönemin serf ve senyörleri de kendi hatlarında kültür sanat anlayışları yaratmışlardır. Emperyalist paylaşım savaşlarında ezilenlerin üzerine bombalar yağdırılırken en ön mevziyi tutanlar halkını birleştirecek ezgilere, şiiirlere ve haykırırlara gebe olmuşlardır.

Aynı şey onlarca salgınla milyonlar-

ca insanın yaşamını yitirdiği dönemlerde de kendisini var etmiştir. Egemenler ve ezilenler nezdinde kültür sanat alanındaki savaş hiçbir koşulda durmamış kendi sınıfının çıkarlarına uygun olarak şekillenmeye devam etmiştir. Kovid-19 pandemi süreci de aynı sistematığın devamı niteliğinde kültür sanat alanındaki savaşı keskinleştirmektedir. Egemenler yozlaşmanın en pespaye haline halka zikrederken kapanması zor yaralar açmaktadırlar. Yasaklanan konserler-

pandemi eşlik etmektedir.

PANDEMİ YASAKLARI

Zaman zaman yayınlanan genelgelerle çeşitli kısıtlamalar ve "tedbirler" alındığı bilinmektedir. Hiçbir yeterliliği olmayan tedbirler kapsamına işçiler ve emekçiler zaten girememiştir. Fabrikalarda üretimler arttırılmış, tazminatsız işten çıkartmalar had safhaya ulaşmış, sahte iflaslarla emekçilerin hakları gasp edilmiştir. Müzisyenler ve sanatçılar açısından da durum pek parlak değildir. Konser alanları kapatılmış, müzikli etkinlikler iptal edilmiş ya da sınırlandırılmıştır. Müzisyenler için daha vahim olan ise birçoğunun "resmi" bir müzisyenlik kategorisinde değerlendirilmemesidir. Haliyle çalışma alanlarına ilişkin hak iddia etme olanakları yoktur. Çeşitli müzisyen örgütlerinin olduğu bilinmektedir. Zira hiçbiri bu süreçte bırakalım müzisyenleri kendi üye ve yöneticilerine dahi sahip çıkmayarak kişisel çıkarlar ekseninde şekillendirdikleri bu alanlardan ses çıkartabilecek durumdan yoksundurlar.

Sanatçılar birçok zorluğa göğüs gereker yaşamlarını sürdürme gayretindedirler. Fakat örgütlülüklerinin işlevsiz hali sanatçılar, müzisyenler cephesinde sorunu daha da derinleştirmekte örgütlü alanlarının yetersizlikleri de sefaletlerini büyütmektedir. Bu alanlara örgütlü bir müdahale gerçekleşmediği sürece de durumun değişme koşulu olmayacaktır. Bu süreç yalnızca pandemi süreci ile ilişkilendirilmemelidir. Müzisyen-sanatçı örgütlülüklerine doğru müdahaleler gerçekleştirilmediğinde ve örgütlü güçleri yükseltilmediğinde sanat cephesinin sorunları katlanarak büyüyecektir.

Kavgamızın Emekçi Şairi:

PABLO NERUDA

"...Barbarlık İspanya'nın üstüne çökmüş, Garcia Lorca ölmüştü. Bir ülkenin şarkılı yüreğine kan veren ne varsa hepsi yabancı istilacının tehdidi altındaydı. İşte böyle bir anda bir ses duyuldu, duru mu duru, İspanyol hazinesini kaynağından alıp dünyanın gözleri önüne, kasırganın üstüne, gemileri yutan dalgaların ulaşamayacağı kadar yükseğe çıkaran bir ses. Asilerin ateşi altında, İtalyan ve Mağrip taburlarının önünde birbirlerinden ayrılmış kardeşler yeniden kavuştular birbirlerine. Güney Amerika'nın İspanyolca konuşan ülkelerinden gelmiş bu yazarlar, varlıklarıyla yaralı

İspanya'ya, Kastilya edebiyat tarihine yeni bir geleceğin ve eşsiz bir umudun kapılarını açan kardeşlik armağanını sunuyorlardı. Şilili Pablo Neruda da

onlar arasındaydı. Madrid'de dışardan gelmiş bir yolcu değildi O. Bir zamanlar ülkesinin konsolosu olarak bulunduğu bu kentin derdini bölüşmüştü. Cumhuriyetçilerin yanında öylesine açıkça yer almıştı ki, sonunda fiili hükümeti O'nu ülkesine geri ça-

ğırılmak zorunda kalmıştı. Bu gözüpek adam öte yandan, şairdi de. Ve yaşayan şairlerin en büyüklerinden biriydi. İspanyol iç savaşından önceki yıllarda sesinde dehanın sıkılgan ama o kendine güvenen havası vardı. Tonunu asla yükseltmeyen bir şiiirdi bu, önce fısıldayıp, sonra yoğunlaşan bir şiiir. Bütün bir evren sesini duyurmak için usul usul akıyordu O'na. Ve bu evren hiç de öyle düş gücü ürünü değildi; dünyanın tozunu, toprağını, nesnelerin özünü, taşları, bitkileri, ilk yazla ülkeden ülkeye uçuşan o usul pamuk lişerini, madenleri, kuşları oluşturan en sade malzemedeki doğruluğu..."

Pablo Neruda'yı ölümünün ardından bu sözlerle anlatıyor bir başka

devrimci şair olan Aragon. Ülkesinde yaşanan baskılara karşı tepkisiz kalmamış ve devrimci kişiliğiyle tüm baskılara karşı koymuş bir yaşam, aynı zamanda da bir şairdi Neruda.

Sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurma özlemi onu ülkesinden alıp başka ülkelere sürgüne çıkartmıştı. En güzel şiiirlerini de sürgündeyken yazmış, ülkesine duyduğu özlemi haykırmıştı. Yirmi Aşk Şiiiri ve Umutsuz Bir Şarkı, Sonsuz İnsanın Girişimi, Evdeki Adam ve Umudu, Yeryüzündeki Barınak, Tan Üstüne, Yürekteki İspanya, Macchu Picchu Tepeleri, Gökyüzünün taşları, Rhodo ile Rosie, Şili'nin Taşları kavga şairinin kitaplarındandır.

TOPLUMSAL ÇELİŞKİLERİ KESKİNLEŞTİRMEDE SAVAŞ İRADESİ VE ZORUNLULUĞU!

“Bugün ülkemizdeki devrimci mücadele çok önemli bir noktaya, silahlı mücadele yolunu tutmayan bir akımın bunun adı isterse komünist hareket olsun kitlelerden tecrit olacağı bir noktaya ulaşmış bulunuyor”

(İbrahim Kaypakkaya)

Bugün ülkemizdeki devrimci mücadelenin silahlı mücadele yolunu tutmaksızın, onda ısrar etmeksizin adı isterse komünist olsun kitlelerden tecrit olacağı, devrimci niteliklerinde aşınma olacağı açıktır. Kaypakkaya yoldaşın ülkenin koşulları ve devrimci mücadelenin esas halkası ve yönelimi üzerine yaptığı tespitler bugün için de olabildiğince gerçektir. Kaypakkaya yoldaş yaptığı tespiti uygun olarak konumlanmış ve bu uğurda ölümsüzleşmiştir. Kaypakkaya'nın partisi ve yoldaşları, devrimci mücadelenin gereğine ve zorunluluğuna uygun olarak bugünde konumlanmaya devam ediyor. Bedel ödemeye ve tarihin bu kesitinde Halk Savaşı çizgisinde, silahlı mücadelede ısrar ederek tutunma azmi ve çabasıyla konumlanmaktadır. Kitlelerin, devrim ve iktidar fikrinden uzaklaştırılıp ve donanımsız-örgütsüz bırakılarak sistem içinde yedeklenmesine karşı silahlı direnişi Halk Savaşı çizgisinde örgütlemeye çalışmaktadır. Erol Volkan İldem (Nubar) ve Fadime Çakıl (Rosa) bu çizgiyi örgütlerken ve önderlik ederken faşist diktatörlüğün 6-9 Eylül tarihlerinde kapsamlı bir operasyonunun sonucu olarak Dersim-Ovacık'ta katledildiler. Halk savaşçılarından Nubar partisinin merkez komitesinde bulunmuş ve savaş alanının tam ortasında savaşta önderlik etme iradesi göstererek belirlenmiş çizginin en üst düzeyde örgütlenmesinde ortaya çıkan irade olmuştur.

Bu duruş içinden geçilen sürecin devrimci dinamiklerini, silah elde topyekün saldırıyı karşılamanın gerekliliğine dair bir perspektifin sonucudur. Faşist diktatörlük devrimci güçlere yönelik bir yandan imha ve yok etme operasyonları sürdürürken diğer yandan yılgınlık ve umutsuzluk yayacak şekilde hiçbir şeyin değişmeyeceği silahlı mücadeleyle sonuç alınmayacağına dair ideolojik saldırı örgütlenmektedir.

Egemen sınıfların topyekün saldı-

rı dalgasının en önemli ayağı askeri saldırganlık ve zor aygıtlarıyla en demokratik taleplere yönelik azgın bir şiddet politikasıdır. Bunu iç ve dış politika ekseninde örgütlemektedir. Bu tablo içinde, halk güçleri içindeki muhalif örgütlü yapıların yönelimi ise ya geri çekilme ya legal ve parlamenter alanları esas alma şekline bürünen bir uzlaşmacı çizgi izlemektedir. Bu

tablo halk kitlelerinin çelişkileri ve çelişkilerine yön ve biçim verecek siyasi hattan yoksunluğu getirmektedir.

BÜYÜK KRİZLER BÜYÜK GELİŞMELERİ ÖRGÜTLER!

Geniş yığınlar egemen sınıfların yaşadığı politik kriz içinde büyük bir güvensizlik, belirsizlik ve memnuniyetsizlik yaşamaktadır. Bu tabloya son iki yıldır, oldukça güçlü ekonomik kriz halkası da eklenmiştir. Bu politik krizin derinleşmesini getiren bir faktördür. Zira emekçilere kesilen bu krizin faturası enflasyon karşısında eriyen ücretler, gasp edilen sosyal haklar, büyük çaplı işsizlik, daha fazla yoksulluk, yeni vergilerle ek yükler şekline bürünmüştür. 2020 yılının başından itibaren bu tabloya dünyayı sarsan koronavirüs salgını eklenmiştir. Bu salgının özellikle emperyalist-kapitalist sistemin krizini çok derin ve ciddi düzeyde tetikleme, bağımlı ekonomik yapıdan kaynaklı yaşanan yapısal soruna adeta çarpan etkisi yaratmıştır. Bu kriz aynı zamanda çok katmanlı krizin oluşmasını da getirmiştir. Sağlık sisteminden, önleyici ve tedavi edici tedbirlerin halka uygulanmasına kadar yaşanan sorunlardan dolayı çelişkiler keskinleşmiş ve boyutlan-

mıştır. Salgında patronları gözeterek ve emekçilerin sağlığını önemsemesizin alınan “tedbirler” esaslı bir şekilde bir sonuç vermezken, bu tedbir silsilesi daralan ekonomiler yaşanan krizler sonrası dünyada izlenen “sürü bağışıklığı” yoluna Türkiye de hızla girmiştir. Engellenemeyen salgında halk maske-mesafe-hijyen tedbirine mahkum kılınmıştır. Bu eksende

salgının engellenememesinin faturası bizzat Tayyip Erdoğan tarafından “tedbirlere uyulmuyor salgın yayılıyor” diyerek halka fatura edilmiştir. Halka mesafeye ve maskeye dikkat etmesi uyarısı Tayyip Erdoğan'ın bizzat gerçekleştirdiği mitinglerde dillendirilerek adeta halkla dalga geçilmektedir. Kendi politik, ekonomik çıkarları doğrultusunda en ufak tedbir uygulamasına baş vurmeyen egemenler, sorumlusu olduğu pandemiye halka mâl etmektedir.

TC devleti, yaşanan ekonomik ve politik krizi ise yönetmede askeri saldırganlık ve işgal politikasını da uygulayarak hayata geçirmektedir. Bu bağlamda “milli ve yerli” söylemleri büyük çaplı, sürekli ve saldırgan bir şovenist politika hayata geçmektedir. Bu eksende özellikle dış politikadaki saldırganlık ve alınan ciddi çatışma risklerini şovenizmle yönetmekte, Libya-Suriye ve Doğu Akdeniz'deki başarısızlığı ve provakatif saldırganlığını iç politikada aynı yönetim biçimiyle güce çevirmeye çalışmaktadır. Son olarak Doğu Akdeniz'de AKP-MHP kliği enerji savaşları mücadelesinde devre dışı kalmasına karşın, “büyük devlet ve oyun kurucu olma” iddiası ile gönderilen Oruç Reis gemisi

bakım gerekçesiyle geri çekilmiştir. Özellikle Fransa ve AB'nin Yunanistan'ı arkalayan tutumu ve savrulan tehditler, faşist diktatörlüğün denize dökme gibi efenmelerini Yunanistan'la masaya oturma davetine çark etmesini devamında ise araştırma gemisini bu gerginlik içinde geri çekmesini getirmiştir. Her başarı hikayesinde, her “büyük devletiz, yakarız, yıkarız, savaşırız, boğarız” söylemi sonrası emperyalistlerin belirlediği sınırlara geri dönmeyle sonuçlanmaktadır. Suriye'de, Rojava'da ve Libya'da olan buydu. Doğu Akdeniz'de de şimdi olan şey aynıdır.

Egemen sınıfların bu tablosu, bu siyasi çizgisi ve ekonomide yaşanan dalgalanma halk yığınlarının öfke ve tepkisini bilemekte, çelişkilerini keskinleştirmektedir. Yoğunlaşan bu çelişkilerin çözümü için egemen sınıflar artan askeri yatırım yapmakta güvenlik tedbirlerini yoğunlaştıran bir süreç örgütlemektedir. Baskı ve şiddet her durum ve koşulda, her gelişmede acımasız bir araç olarak hayata geçmektedir. Egemen sınıf klikleri arasında da benzer düzeyde bir sertlik ve çatışma yaşanmaktadır. Bu güçlenen, büyüyen bir devrimci durum anlamına gelmektedir. İşte tam da böylesi koşullarda devrimci mücadelenin silahlı biçimlere dayanması, onun örgütlenmesi ve sürdürülmesi hayati derecede önemlidir. Kitlelerin yaşanan çelişkilerin çözümünde sisteme yönelen ve kitlelerin yıkıcı yönünü dinamik hale getiren ve aynı zamanda inşa eden siyasi çizgi olmazsa olmazdır. Bu iktidar perspektifli bir mücadeleyi ve yönelimi zorunlu kılar. Tam da bu bağlamda Dersim'de Erol Volkan İldem (Nubar) ve Fadime Çakıl'ın (Rosa) Halk Savaşı çizgisinde ısrar eden duruşları, yönelimi önem kazanmaktadır. Bu duruş ancak kitlelerin çelişkilerine müdahale ve çözümde devrimci özneyi yetenekli kılacak, kitlelerin örgütlenmesinde tohumların doğru temelde ekilmesini sağlayacaktır. Ödenen her bedel, silah elde gösterilen her direniş toplumsal devrimimizin dinamiklerini diri tutacaktır. Bu dinamğin diri tutulması demek devrimin örgütlenmesi, en durgun dönemde iktidar bilincinin güçlenmesi anlamına gelecektir.

Ekonomideki Durgunluk Siyasetteki Kapaşmaların Habercisidir

Tayyip Erdoğan ise Türkiye'nin kredi notunu düşüren S&P'ye efenerek Türkiye ekonomisini şu an tavana pik yaptığını iddia etti. Ancak ekonomistler tam tersi bir tabloya dikkat çekerken TÜSİAD ise istikrarsızlığı ve gelecekteki riskleri ifade etmek zorunda kalıyor. Salgın öncesinde de durgunluk içerisindeki Türkiye ekonomisi, Tayyip Erdoğan ve damadı Berat Albayrak'ın başarı hikayelerine rağmen daralmaya devam ediyor. Ekonomistlere göre salgının daha yoğun ve etkili hale getirdiği ekonomideki durgunluğun 2020 sonunda daha da zirve yapması bekleniyor.

BAŞARI HİKAYELERİ DİKİŞ TUTMUYOR

Hükümetin salgın karşısında uygulamak zorunda kaldığı kimi tedbirler de ekonomide belli bir daralmaya neden oluyordu. Tedbirlerin kaldırılması ve borçlanma sayesinde belli bir canlanmadan bahsedilse bile bunun daha büyük ve uzun süreli bir durgunluğa neden olacağı öngörülüyor. Türkiye, böyle giderse 2020'de tarihinin en büyük net borçlanmasını gerçekleştirmiş olacak. Daha öncesinde bankalardan alınan ödünç döviz sayesinde Merkez Bankası'nın elde ettiği kura müdahale imkânı, Merkez Bankası'nın elinde ödünç alınanlar dışında döviz kalmaması ile ortadan kalkmış oldu. Bu durumda Merkez Bankası, Hazine ve devlet bankaları arasında kurulan para ilişkileriyle sorun erteleniyor. Fakat aslında sorun daha da büyütülüyor.

Devlet bankaları kullanılarak dövize yapılan müdahale sayesinde, döviz borçlusu şirketlere sağlanan imkân, kriz ortamında bir süreliğine istikrara hizmet ediyordu. Ancak aynı yolla döviz üzerinden oluşan risk yine devletin gerçekte ise halkın sırtına yük olarak biniyordu. Türkiye eşi görülmedik bir biçimde borçlanırken bu borç stokunun döviz cinsi yüzde 50'nin üzerine çıkmış oldu. Berat Albayrak, Türk Lirası'nın değer kaybetmesiyle reka-

betçi hale geldiğiyle övünse de kuru düşük tutmak için döviz rezervlerinin neden eritildiğini ise açıklayamıyor. Bu durumda da demagojik "Türk Lirası" propagandalarının halka dönük bir içeriği dışında kıymeti harbiyesinin bulunmadığı anlaşılıyor.

PATRONLARDAN ALARM ZİLLERİ

Ekonomideki rakamlar geleceğe dair egemenler açısından iyi şeylere işaret etmese de Türk hâkim sınıfları ve onların devleti sürekli olarak başarı hikayeleri yazmaya çok meraklı. An-

İSTİHDAM AZALDI, İŞSİZLİK ZİRVEDE

Devlet ve patronlar nezdinde ekonominin gerçekleri aşağı yukarı bu durumdayken asıl ekonomik gerçeği ise işçi sınıfı ve emekçilerin durumu oluşturuyor. Bu noktada sadece Eylül ayı işsizlik rakamlarına bakarak dahi asıl ekonomik tabloyu anlamak mümkün. DİSK'in Eylül 2020 işsizlik raporuna göre; işsizlik ve iş kaybı Haziran 2020'de 14,2 milyona ulaşarak yüzde 40,4 olarak gerçekleşti. Yine işsiz sayısı 10,2 milyona ulaşarak yüzde 28,9

farklı siyasi hesapları bulunuyor. Diğer düzen partilerinin artık iyiden iyiyeye AKP sonrası yönetime hazırlandığı, ekonomik krizin AKP'yi yönetimden düşürmesine umutlandığı koşullarda AKP'nin de oy kitesini elde tutacak şekilde he ekonomik adımları hem de siyasi adımları atması gerekiyor. Ne var ki AKP, söz konusu kriz ve salgın koşullarında geçmişteki gibi zor durumdan sıyrılacak manevralar geliştirmekte güçlük çekiyor. Bu durumda elde halkın üzerindeki sömürü ve baskının artırılması, ülkenin talanının

hızlandırılması dışında bir seçenek kalmıyor. Bunun taşıdığı riskler ise iktidardaki güçlerin en temel korkularını oluşturuyor.

Meselenin bir diğer yanı ise dış ilişkilerde daha "özgür" ve "etkin" bir profilin çizilmesi, sanki emperyalist devletlere rağmen bir güç olma görüntüsü yaratılmasıdır. Türkiye gibi yarı sömürge ülkeler, krizin dayattığı dünyadaki değişimde inisiyatif kazanmaya,

bu anlamda sınırları zorlamaya çalışıyorlar. Ancak bu zorlayış belli oranda "bağımsızlık" görüntüsü verse de gerçekte ekonomide ve dış siyasette emperyalist devletlere bağımlılık daha da derinleşiyor. Bugün artık Türkiye gibi devletlerin emperyalist sermaye ve devletlerin onayı olmadan ne ekonomik ne de siyasi istikrarını koruması mümkün görünmüyor. Önümüzdeki süreç bu zorunlu ilişkilerle birlikte ülke içi siyasetteki dengelerin yoğun bir mücadelesine tanık olacaktır. Kuşkusuz kendi durumunu sağlamlaştırmak için yapılan tüm bu rekabet ve tepinmeler, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilenler üzerinde olacaktır. Ekonomi, ülke içi veya dışı siyaset tartışılırken adı anılmayanların yani sömürü ve baskı altındaki halkın mücadele düzeyi ise tüm bu tartışmalara rengini verecek temel unsur olacaktır.

cak halkı oyalamak için uydurdukları bu hikâyeler artık kendileri için de risk teşkil etmeye başlamış olsa gerek ki TÜSİAD Başkanı Simone Kaslowski, "Negatif reel faiz politikasına son verilmesi ve piyasayla barışılması, ülkeye tekrar yabancı sermayenin çekilmesi gerekiyor" demek zorunda kaldı. Güven problemi olduğunu, günü kurtarmaya odaklanıldığını ve bu yüzden uzun vadeli istikrarın tehlikeye atıldığını vurgulayan TÜSİAD, artık kura müdahaleyle yol almanın mümkün olmadığını, çarenin yabancı sermayeye güven vermek olduğunu belirtiyor. TÜSİAD, Türkiye'nin son 3 yılda büyüyemediğini belirtirken salgınla birlikte tedarik zincirlerinin Batı'ya, Avrupa'ya kayacağını belirterek daha yoğun bir biçimde yabancı sermayeye göre şekillenmek gerektiğini savunuyor.

olarak gerçekleşti. İstihdam 1 milyon 981 kişi azalırken istihdam oranı ise yüzde 42,4'e geriledi. Sadece son bir yılda işbaşı yapabilenlerin sayısı 3 milyon 830 bin kişi azaldı. Çalışabilir durumdaki nüfusun yarısının bile çalışmadığı bu tabloda üretime ve ekonomiye dair başarı hikâyelerinin bir anlamı olmadığı açıktır.

EKONOMİK BAĞIMLILIK DAHA DA DERİNLEŞİYOR

Ekonomideki durgunluk ve dünya çapındaki ekonomik kriz gelecekteki siyasi konumlanışları da belirleyen en temel unsur haline gelmiş durumda. TÜSİAD'ın yabancı sermayeye ve tedarik zincirlerindeki değişime yaptığı vurgu, hâkim sınıfların bağlı oldukları emperyalist ilişkilerin bir itirafı iken devlet yönetimindeki AKP'nin ise bu bağımlılık içerisinde

Tuzla Mata Otomotiv'de 40'a yakın işçide Covid-19 tespit edildi; patron gizliyor sendika "izinde"

KARTAL- Tuzla Endüstri Serbest Bölge'de bulunan Mata Otomotiv fabrikasında Covid-19 vakaları artmaya devam ediyor. Fabrikada 35-40 arası işçide Covid-19 tespit edildiği halde fabrika yetkililerinin vakaları gizlemeye çalıştığını belirten işçiler ne fabrika ne de sendika yetkililerinin bu konuda bir açıklama yapmamalarına tepki gösterdi.

Mavi ve beyaz yakalılar dahil fabrikanın birçok bölümünde vakalara rastlandığını aktaran işçiler,

üretimin artmasıyla birlikte haftasonu mesailerine de geldiklerini

ancak tedirgin olduklarını belirtti. DİSK Birleşik Metal İş Sendikası İstanbul 1 Nolu Şube'nin örgütlü olduğu fabrikada, Covid-19 vakalarının çıkmasıyla birlikte sendika baş temsilcisinin iki ay izne çıktığı-

nı vurgulayan işçiler, fabrikada ne zaman bir sorun ortaya çıksa sendika yetkililerine ulaşamadıklarını belirtti. Sendika temsilcilerinin patronla anlaşmalı bir biçimde izne çıkarıldığını düşündüklerini ifade eden işçiler fabrika yetkililerinden olduğu kadar sendika yetkililerinden bir an önce açıklama belediklerini belirtti.

Patronun daha fazla kâr uğruna kendilerini daha yoğun bir şekilde çalıştırdığını belirten işçiler, artan vakalar nedeniyle ücretli izne çıkmak istediklerini de ifade etti.

Haklarında 200 bin liralık tazminat davası açılan SF işçilerinin davası görüldü

HABER MERKEZİ- İzmir Gazie-mir Serbest bölgede uluslararası markalara üretim yapan SF Trade Tekstil'de Deriteks'e üye olduğu için işten atılan 4 kadın işçiye açılan tazminat davasının ilk duruşması görüldü. SF patronu her bir kadın işçiye, "haksız rekabete yol açmak" ve "şirketin bilgilerini paylaşmak" iddiasıyla 100'er bin TL maddi, 100'er bin TL de manevi olmak üzere 200 bin TL'lik dava açmıştı. Pınar Toy hakkında açılan davanın ilk duruşması İzmir Bölge Adliye 7. Asliye Ticaret Mahkemesi'nde görüldü.

Patron vekilinin işçilerin ve sendikanın sosyal medya hesaplarından paylaşım yapmaması talebini ise mahkeme heyeti reddetti. Duruşma 24 Aralık tarihine ertelendi.

'GERİ ADIM ATMADIK, ATMAYACAĞIZ'

Duruşma öncesi İzmir Bölge Mahkemesi binası önünde açıklama yapan Deriteks İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz, "SF Trade'de 2015'ten beri sendikal mücadeleimiz devam ediyor. Yine o dönemde ceza davaları ve 2 milyon tazminat davası açılmıştı. Sonrasında yaklaşık 28 ülkede aynı gün aynı saatte eylem yapılmıştı. Daha sonrasında işveren sendikal hak ve özgürlüklere saygı duyacağını açıklayan patronla bir protokol imzalanmıştı. 2019 yılında içerideki çalışma koşullarının kötü olması nedeniyle işçiler yeniden sendikalaşmaya başladı ama SF, öncü 4 kadın arkadaşımızı işten çıkardı" diyerek süreci anlattı.

230 gün kapı önünde mücadele ettiklerini hatırlatan Alagöz, "İşveren 4 kadın işçiyi psikolojik olarak baskıya uğratmaya çalışıyor. Bu mahkemenin bu davayı açması bile tuhaf. Asıl tartışılması gereken konulardan biri bu. Biz bu gibi davalarda asla geri adım atmaya düşünmedik, düşünmeyeceğiz. Davaların takipçisi olmaya devam edeceğiz" dedi.

İŞŞP: Birleşik ve Ortak Mücadeleyi Güçlendirelim!

HABER MERKEZİ- Pandemi koşullarında işçi sınıfı ve emekçiler açısından ekonomik ve sosyal olumsuzlukların arttığını belirten İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu (İŞŞP), yaptığı toplantının tespit ve değerlendirmelerini paylaşarak birleşik ve ortak mücadeleyi güçlendirme çağrısı yaptı.

Platformun dönem sözcüsü Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) İstanbul Şube Başkanı Banu Tuna tarafından duyurulan açıklama şu şekilde:

"Koronavirüs salgını dünyanın her tarafında, emekçileri ve yoksulları vurmaya devam etmektedir. Ülkemizde de durum farklı değil. Salgın boyunca işçilerin hastalanma riskine rağmen üretim her koşulda sürüyor. Başta işyerleri, fabrikalar olmak üzere alınmayan önlemler nedeniyle binlerce işçi arkadaşımız hayatını kaybetti ve yine emekçiler kitlesel bir şekilde Covid-19'a yakalanmaya devam ediyor. Covid-19 tam anlamıyla işçi sınıfı hastalığı haline gelmiştir.

İşçi sınıfımız ve emekçiler açısından tüm bu olumsuzlukların yaşandığı bir süreçte toplanan İstanbul İşçi

Sendikaları Şubeler Platformu (İŞŞP), aşağıdaki tespit ve değerlendirmeleri yapmıştır:

-Koronavirüs salgını yeniden yükselme seyrine girmiştir. Önümüzdeki dönem açısından tüm çalışanlara yaygın test yapılması talebi güncelliğini ve aciliyetini korumaktadır. İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu yeniden düzenlenerek pandemi sürecinde Covid-19 testi,

tüm işyerlerinde ücretsiz ve düzenli bir şekilde yapılmalıdır. Covid-19 meslek hastalığı olarak kabul edilmelidir.

-Pandemi boyunca geçim yükü ağırlaşan işçi ve emekçiler bir de kısa çalışma ödeneği ve ücretsiz izin gibi uygulamalar ile sefalet ücretlerine mahkûm edilmektedir. İşsizlik sigortası fonunu patronların yağmasına açan kısa çalışma ödeneği yerine salgına karşı ücretli izin talebi hayati bir önem kazanmaktadır.

-Pandemi ile birlikte işçi sınıfının bazı kesimleri uzaktan, evden çalışmaya geçmiştir. Uzaktan çalışma, emekçiler için ekonomik-sosyal hak kayıplarına yol açmakta ve esnek-güvencesiz çalışmayı yaygınlaştırmaktadır. Bu durum önümüzdeki süreçte işçi sınıfımız açısından daha da olumsuz sonuçlar doğuracaktır.

-Ekonomik kriz ile birleşen salgın ile birlikte hayat pahalılığı artmış olup, ücretlerde değer kaybı yaşanmaktadır. Bunlara ek olarak vergi yükü de işçi ve emekçilerin omzuna yüklenmektedir. Bu dönemde vergi adaletinin sağlanması; az kazananın az, çok kazananın çok vergi

alınması talebi sendikaların ve emek örgütlerinin acil gündemlerinden biridir.

-Önümüzdeki dönemde asgari ücretin belirlenmesi süreci, işçilerin ve sendikaların esas gündemlerinden biri olacaktır. Salgının ve krizin yarattığı ağır tabloda asgari ücret çok daha önemli hale gelmiştir. İnsanca yaşanacak bir asgari ücret ve asgari ücretin vergi dışı bırakılması yakıcı ortak mücadele konularından biridir."

Gülistan Doku'nun avukatı hakkında soruşturma başlatıldı

HABER MERKEZİ- Dersim'de 5 Ocak'tan bu yana haber alınamayan üniversite öğrencisi Gülistan Doku'nun ailesinin avukatı Ali Çimen hakkında 'soruşturmanın gizliliğini ihlal ettiği' gerekçesiyle Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından inceleme başlatıldı. Resmi bilirkişi raporunu açıkladığı için hakkında soruşturma açıldığını belirten Avukat Ali Çimen, dosyaya girer ve iki kısımdan oluşan resmi bilirkişi raporuyla Gülistan Doku'nun 2 gün üst üste alıkonulduğu ve intihar etmediğinin ortaya çıktığını söyledi. Resmi bilirkişi raporunu açıklamasıyla sosyal medyada oluşan bilgi kirliliğinin önüne geçildiğini söyleyen Çimen, bu soruşturmanın gizliliğini ihlal edecek en son kişinin kendisi olacağını ifade etti.

Gelinen bu aşamadan sonra Gülistan Doku'nun ya sağ olma ihtimalinin ya da insan öldürme şeklindeki ihtimalinin değerlendirilmesi gerektiğini ifade eden Ali Çimen, bu talepleri Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı'na 4 ayrı dilekçeyle sunduklarını söyledi.

Açıklamalarında şüpheli ve ailesi ile ilgili 'illa suçludur' ifadesini asla kullanmadıklarını dile getiren Çimen, ancak kayıp vakalarda şüpheliye ulaşmak için belli kriterlerin olduğunu ve bu kriterlerin şüpheliyi ve ailesini işaret ettiği için dosyada yargılanmaları gerektiğini talep ettiklerini belirtti.

Dosyada devam eden bazı işlemlerin olduğunu da aktaran Çimen, gizlilik açısından bunları şu an paylaşamayaçağını belirterek, şöyle konuştu:

"Gülistan'ın 220'nci gününe kadar intihar ettiği düşüncesi dosyada hakimdi. Yanlış tutulan bir tutanak-tan kaynaklı Gülistan baraj gölünde arandı. Gelen bilirkişi raporu, resmi bilirkişi rapordur ve denetime de elverişlidir. O raporla Gülistan'ın suya

atlamadığı ve intihar etmediği ortaya çıktı. Biz o aşamadan sonra savcılık makamına 4 dilekçe daha verdik, taleplerimiz oldu. Artık burada Gülistan'ın ya sağ olma ihtimalini ya da insan öldürme şeklinde ihtimalinin değerlendirilmesini belirttik. Biz açıklamalarımızın hiçbirinde illa bu adam suçludur, bu kişi bu suçu işlemiştir demedik. Sadece kuvvetli suç şüphesinden bahsettik. Kayıp vakalarında şüpheliye ulaşmak için belli kriterler var. Yakınlarından, son görüldüğü kişi kim, husumetli olduğu kişi kim, bunlar araştırılır, bu sorulara verilen cevap şüpheli aileyi gösterdiği için biz şüpheli ailenin bu dosyada yargılanması gerektiğini ve onlarla ilgili işlemlerin yapılmasını belirtmiştik. Bu aşamadan sonra, Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı'nın yaptığı bazı işlemler de var. Biz bunları gizlilik açısından söyleyemeyiz. Zaten her aşamada vardı. Şu an belli bir işlem de yapılıyor. Baz istasyonları üzerinden, bununla ilgili bir gelişme sağlanırsa eğer, bunu o zaman açıklayacağız. Bizim temel amacımız dosyanın sağlıklı bir şekilde yürütülmesidir, başka bir beklentimiz yoktur."

Munzur'un talan edilmesine karşı ortak deklarasyon

HABER MERKEZİ- Munzur Özgür Aksın Meclisi, Munzur Gözeleri'nin talanına karşı mücadeleyi sürdürüyor. Binlerce yıllık doğal ve jeolojik yapısı ile Alevi-Kızılbaş inancının merkezi olan Munzur Gözeleri'nin sermayenin yeni hedefi olduğunu kaydeden Munzur Özgür Aksın Meclisi, bir deklarasyon yayınladı.

Deklarasyonda, Gözelerin 2004 yılında 1. Derece Doğal Sit alanı ilan edildiğini hatırlattı. Gözelerin korunması gerektiğinin altı çizilen deklarasyonda, çeşitli yapı üniteleri inşa edilerek turizm ve ticarete açılarak Gözelerin korunmasının imkansız hale geleceğini belirtti.

Munzur Özgür Aksın Meclisi, Munzur Gözeleri'nin tahrip edilmesine neden karşı olduklarını şu maddelelerle aktardı:

* Alevi-Kızılbaş inanç merkezi olan bir yerde özel mülkiyet olan lokanta kadın-erkek havuzu vb ticari işletmelerin bulunması telafisi imkansız durumlar yaratacaktır. (Munzur Gözeleri denetiminin-yönetiminin yerel yönetimlere verilmesi bu alanın korunmasını daha sağlıklı hale getirecektir.)

* İnanç yeri olarak toplumda yer edinen bir mekanın ticaret ve eğlence merkezine dönüştürülmesi kabul edilemez. (Projenin adından da -rekreasyon- anlaşılacağı gibi.)

* 1. Derece Doğal Sit Alanı ÇED Raporu sürecinden muaf tutulmuştur.

* Kamping ve mesire alanı yapılan yerde sadece Munzur nehrinde habitatı bulunan ve nesli tükenme tehlikesi altında bulunan "Salmo Munzurius" isimli endemik alabalık türü bulunmaktadır. İnsan etkileşimini artıracak yapıların bulunması dahilinde bu türün yumurtlama ve yaşam alanları tehdit altındadır.

* Munzur doğduğu yerden itibaren yüzyıllardır akışıyla hem tarihe tanıklık etmiş hem de tarihi günümüze aktarıp Dersim'i Dersim yapan temel yapı taşlarından biridir."

ESP'ye yönelik operasyonda gözaltına alınan 18 kişi tutuklandı

şam saatlerinden itibaren bir çok kentte 17 kişi gözaltına alınmıştı.

Soruşturma savcısı 17 kişinin ifadesini almadan tutuklama talebiyle Nöbetçi Sulh Ceza Hakimliği'ne sevk etti.

HABER MERKEZİ- Ezilenlerin Hukuk Bürosu avukatları, haklarında verilen yasak kararı nedeniyle müvekkillerinin ifade işlemlerine katılmazken, soruşturma savcısı ifade almadan doğrudan tutuklamaları talebiyle mahkemeye sevk etti.

İstanbul Savcılığı Eylül 2020 tarihli bir soruşturma başlatarak HDK Eş Sözcüsü Sedat Şenoğlu ve SKM MYK üyesi Çiçek Otlu'nun da aralarında olduğu çok sayı kişi hakkında gözaltı kararı çıkartmıştı. 7 Eylül ak-

Gözaltına alınanları tamamı tutuklandı. Tutuklananların isimleri şu şekilde;

SKM MYK üyesi Çiçek Otlu, ESP PM üyeleri Volkan Uyar, Mustafa Naci Topper ile Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Eş Sözcüsü Sedat Şenoğlu ve Selver Orman, İlke Başak Baydar, Yücel Karadağ, Ozan Özgenler, Ozancan Sarı, İlhan Aslan, Alper Kaba, Özgür Bedel, Ezgi Bedel, Zekeriya Aykut Karnap, Gözde Sivaslıoğlu, Beren Atıcı, Mustafa Bozali, Taner Taş.

MLKP gerillası Koray Aspir ölümsüzlüğe uğurlandı

HABER MERKEZİ- Kars'ta ölümsüzleşen MLKP/FESK Karadeniz Kır Gerilla Birliği savaçısı ve HBDH gerillası Koray Aspir, Gazi Mahallesi'nde son yolculuğuna uğurlandı.

Kars Kağızman'da ölümsüzleşen Koray Aspir için Gazi Mahallesi'nde bulunan Gazi Cemevi'nde uğurlama töreni düzenlendi.

Ölümsüzlerin ve Tutsakların Sesi Platformu (ÖTSP) tarafından düzenlenen törene Aspir'in ailesi, ESP, HDP, SMF, Devrimci Parti, Partizan ve çok sayıda kişi katıldı.

Kızıl bayrağa sarılan Aspir'in tabutu karanfillerle donatıldı, omuzlarda cemevinin avlusuna taşındı.

Aspir Cemevinde yapılan törenin ardından Gazi Mezarlığı'nda "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Koray yoldaş ölümsüzdür" sloganları eşliğinde toprağa verildi. Burada yapılan saygı duruşunun ardından tören sona erdi.

Viyana'da Maoist tutsaklar Varavara Rao ve GN Saibaba ile dayanışma etkinliği

AVUSTURYA- Hindistan'da iki Maoist tutsak Varavara Rao ve GN Saibaba'nın serbest bırakılması talebiyle Viyana'da bir etkinlik düzenlendi.

Bilgilendirme etkinliği, Varavara Rao'dan şiirler de dahil olmak üzere içerik ve kültürel katkılar, Hindistan'daki siyasi tutuklular ve devrimci kurtuluş hareketiyle güçlü ve canlı bir dayanışma örneği idi.

Hindistan'daki kitlesel kadın hareketleri, büyüklükleri ve dünyadaki kadınlar için en acımasız baskı sistemlerinden biri olan Hint ataerkilliğine yönelik öfkeli küçümsemeleriyle örnek teşkil ediyor. Varavara Rao'nun kadının durumuna ilişkin bir şiiri Viyana Kızıl Kadınlar Komitesi'nden bir aktivist tarafından okundu.

Varavara Rao tutuklandığında, onu "yasaklı"

Hindistan Komünist Partisi'nin (Maoist) bir parçası olmakla suçladılar. Hint Halk Savaşı ile bu parti, dünyadaki siyasi olarak en gelişmiş devrimi sürdürüyor. Burjuva haber portalı BBC'den, büyük ilgi uyandıran ve PCI (Maoist) mücadelelerini Adivasis örneğiyle sunan bir belgesel gösterildi. Hindistan'ın yerli halkı olan Adivasis, sağlık hizmetlerine veya eğitime erişimi olmayan aşırı yoksulluk içinde yaşıyor. Sömürge dönemlerinden beri, hammaddelerini yağmalamak için onları topraklarından çıkarmaya çalışan emperyalistlere etkileyici bir direniş sergilediler. Adivasis'in direnişini emperyalistler kendileri yarattı. Maoist Parti bu mücadelelere katıldı ve Halk Savaşı'nın bir parçası

olarak onları yeni bir seviyeye taşıdı, Hint Devrimi'nin bir parçası olarak. Partinin güçlü olduğu bölgelerde, hammaddeyi yağmalayan yabancı şirketler, Halk Kurtuluşunun Gerilla Ordusu tarafından ihraç ediliyor.

Büyük toprak sahiplerinin arazileri fakir ve topraksız çiftçiler arasında bölünmüştür veya Adivasis durumu

munda, ormanlarının kaynaklarını geri alırlar. Bütün bunlar Halkın Devrimci Komitelerinin (RPC) gözetiminde gerçekleşir. Varavara Rao'nun dediği gibi: "Büyük toprak sahiplerinin arazisi fakir ve topraksız çiftçiler arasında bölünür veya Adivasis durumunda, ormanlarının kaynaklarını geri alırlar. Bütün bunlar Halkın Devrimci Komitelerinin (RPC) gözetiminde gerçekleşir. Varavara Rao'nun dediği gibi: Büyük toprak sahiplerinin toprakları fakir ve topraksız çiftçiler arasında bölünmüştür, veya Adivasis durumunda, ormanlarının kaynaklarını kurtarırlar. Bütün bunlar Halkın Devrimci Komitelerinin (RPC) gözetiminde gerçekleşir. Ancak, bu iki geliştirme modeli arasında bir çelişki...

Adivasis söz konusu olduğunda Dünya Bankası kalkınma programının uygulanması. Maoist yaklaşımın tersidir. Dünya Bankası Karşıtı Kalkınma Programı. Gerçek çatışma bu."

Bir aktivist, Varavara Rao'nun Hindistan'daki hükümdarların zalim suçlarına saldırdığı cesur tavır hakkında bir şiir okudu.

2018'de Varavara Rao, HKP (Maoist)'i desteklemekle suçlanan diğer 12 aktivistle birlikte tutuklandı. Zor hastalıklarına rağmen sadece ikincil cezaevi hastanelerinde tedavi görüyor. Şimdi koronavirüs hastası, 81 yaşında, daha önce komaya girmişti.

Durum hem Varavara Rao hem de Hindistan'daki mücadele eden kitleler için korkunç olsa da olayın ne kadar başarılı ve önemli olduğu kaydedildi. Çünkü geçen yıl uluslararası bir dayanışma kampanyası, çok önemli bir siyasi tutuklu olan K. Murali (Ajith)'in serbest bırakılmasına yardımcı oldu. Ve Hindistan'daki siyasi tutsaklarla dayanışmanın dünyadaki emperyalizme karşı siyasi olarak en gelişmiş mücadeleyi sürdürdüğünün bilincinde olarak, çok mücadeleci bir ruhla bir dayanışma fotoğrafı çekildi. Halk Savaşı'na ve Hindistan'daki halk hareketine yönelik bu öfke ve ilgi de tartışma sırasında gün ışığına çıktı.

12 Eylül AFC'si İsviçre'de lanetlendi

İSVİÇRE- İsviçre'nin Zürih şehrinde 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın yıl dönümünde, İsviçre Demokratik Güçbirliği tarafından protesto eylemi düzenlendi.

İçlerinde İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu – İTİF ve Mor-Kızıl Kolektif'in de yer aldığı İDGB tarafından örgütlenen eyleme birçok devrimci-demokratik kurumla birlikte Partizan da katılım sağladı.

Eylem, devrim ve özgürlük mücadelesinde ölümsüzleşenler adına yapılan saygı duruşuyla başladı.

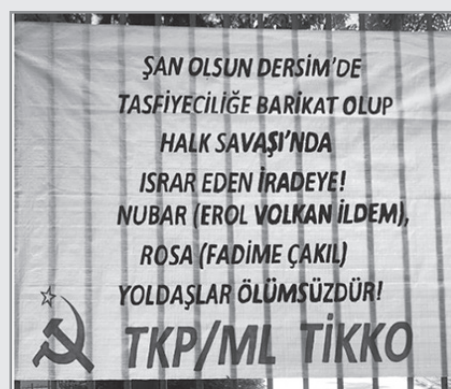
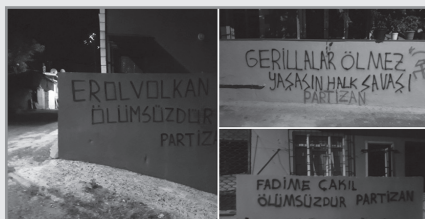
Yürüyüş öncesi İDGB temsilcisi bir konuşma yaptı. Temsilci, yaptığı konuşmada "12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın üzerinden 40 yıl geçmesine rağmen bugün de AKP/MHP faşist bloku eliyle sürdürülen ve çok yoğun katliamlar, baskılar, gözaltı furiasıyla 12 Eylül aratmayan bir süreci yaşamaktayız. Kürt ulusunun haklı ve meşru talepleri yok edilmeye ve bastırılmaya çalışılmakta, azınlıklara yönelik asimilasyon politikaları, devrimci ve demokratik ilericilere yönelik tutuklamalar, gözaltılar ve işkenceler devam etmektedir. Yine özellikle gerilla mücadelesine yönelik topyekün imha saldırıları devam etmektedir" ifadelerini kullandı.

Konuşmaların ardından kitle yürüyüşüne geçti. Şehrin işlek yerlerinden yüründükten sonra tekrar eylem alanına döndü. Burada kurumların yaptığı konuşmaların ardından eylem sonlandırıldı.

Ovacık şehitleri pankart ve yazılamalarla anıldı

HABER MERKEZİ- Dersim Ovacık'ta 7-9 Eylül tarihleri arasında düzenlenen operasyon ve bombardımanında ölümsüzleşen TKP/ML MK üyesi Erol Volkan İldem (Nubar) ve TKP/ML İleri Militanı Fadime Çakıl (Rosa) İstanbul'un 1 Mayıs Mahallesi ve Sarıgazi bölgelerinde yapılan yazılama çalışmaları ile anıldı.

Erol Volkan İldem (Nubar) ve Fadime Çakıl (Rosa) anısına Avrupa'nın Zürih ve Atina kentlerine de pankartlar asıldı.

Virüs Değil Sistem Öldürüyor!

Kovid-19 salgını tüm hızı ile devam ediyor. Her gün hava durumu bülteni yayınlar gibi, virüsten ölenlerin, yoğun bakıma alınanların, virüs bulaşanların sayıları yayınlanıyor. "Yetkililer" de büyük ciddiyet ve devlet resmiyeti ile halka, tedbirlerin elden bırakılmamasını vaaz ediyor. Dünyada da durumun pek farklı olmadığını görüyoruz.

Salgının ilk ortaya çıkışı ve yayılımının hızlanması dünya genelinde ciddi bir tedirginlik yaratıyor. Bununla birlikte bazı tedbirler alınarak hem salgın yavaşlatıldı hem de salgın nedeniyle yaşanan ölümler azaldı. Fakat geleneksel aşamada salgının tekrar ivme kazandığını görmekteyiz. Salgınla ilgili ülkelerin yayınlamış olduğu verilerin, gerçek durumun yalnızca küçük bir bölümünü yansıttığı alenen ortadadır. Buna rağmen salgının yayılması ve buna bağlı ölümlerde son dönemde ciddi artışların olduğu da görülmektedir.

Salgınla ilgili çok çeşitli analizler yapıldı; bu analizlerden komplo teorilerinden, sınıflar üstü değerlendirmelere kadar uzanan bir çeşitlilik gösterdi, hâlâ da bu tip çözümlenmeler yapılmaktadır. Elbette ki devrimciler için var olan sistemi ve politik iktidarı hedefe oturtmayan analizlerin kıymeti yoktur. Öldürenin virüs olmadığı ortadadır. Ölenlerin, virüs bulaşanların sınıfsal durumu incelendiğinde ölüm ve virüse yakalanma ile sınıfsal durum arasında bağ olduğunu görmekteyiz. Virüse yakalanan ve ölenlerin ezici çoğunluğunun yoksul ve ezilen sınıflardan olması bir rastlantı olmasa gerek olsa da (!) işçileri ve emekçileri öldüren virüs diğer yandan onları işsiz bıraktı. İşçiler bu süreçte açıkla boğuşurken şirketlerin devasa kârlar elde etmesi madalyonun öteki yüzüdür.

Var olan kapitalist sistemin bir parçası da sağlık sistemidir. Bu sistem de kapitalizm gibi sınıflar üstü bir niteliğe sahip değildir; tüm insanların sağlığını merkeze alan bir anlayışla çalışmaz. Sağlık sistemi hakim sınıfların ihtiyaçlarına paralel dizayn edilmiş ve faaliyet yürütüyordur. "Herkesin aynı gemide" olduğu bir durum o alan için-

de geçerli değildir. Bir taraftan ihtiyaç duyduğu emek-gücünün sağlığı ile ilgilenirken diğer taraftan artı-değer üretilen bir sektör haline dönüştürülmüş durumdadır. Yani sağlık alanında da esas amaç insanların sağlık sorunlarını çözmek değildir, ya artı-değer sömürüsü için emek-gücünün sağlığı ile ilgilenmek ya da ki ezici çoğunlukla amaç artı-değer üretmektir. Bunun için sağlık bir tüketim alanı gibi ele

ABD'de; sokakta yaşayanlar, siyahlar, Latin Amerikalılar, sosyal güvence-sizler, işsizler virüs kaynaklı ölenlerin ezici çoğunluğunu oluşturuyordu. Bunlardan da anlaşılıyor ki virüs bir araç olsa da esasta sınıfsal konum kaynaklı ölüyordu.

Bir sistemin meşruiyetini sağlamanın önemli bir ögesi bireylerin yaşamlarını garantide hissetmelerini

yani artı-değer üretme süreçlerinin tekrar tüm hızı ile çalıştırılmasından geçiyordu. O süreçlerde virüs olması, virüs kaynaklı ölümlerin olması hayati önemde değildi. Bundan dolayı, tekrar fabrikalar, maden ocakları, inşaatlar, ticaret merkezleri, AVM'ler tam kapasiteyle çalıştırılmaya başlandı. Bazı ufak tedbirler de alınıyordu tabii ki! Hedef üretimi canlandırmaktı. Bununla sistem temelini sağlamış olmak istiyordu. Kapitalizmin temeli artı-değer üretimidir, kârdır; üretim artı-değer üretimidir. Sistemin ekonomik temelini oluşturur. Geleneksel aşamada daha önce kısmen yavaşlayan artı-değer üretim ve gerçekleştirme süreçleri, değişim-dağıtım süreçleri tekrar işlevli kılındı. Fabrikaların, sanayi, inşaat, maden sahalarının tekrar açılması, tam kapasite çalıştırılmaları onlara paralel, mağazaların, AVM'lerin açılması bu plan dahilinde yapılmıştır.

Bu gelişmelere paralel, salgın kaynaklı ölümler ve yayılma hızı tekrar yükselişe geçti. Gördüğümüz kadarı

alınır ki artı-değerin gerçekleşmesi sağlansın. Onun için ihtiyaç yaratılır.

Kovid-19 salgının başlaması ile birlikte bir bütün sistem bunun ne olduğunu ve sistemi nasıl etkileyeceğini anlamaya çalıştı. Bazıları, Çin gibi, baştan sert tedbirler alarak yayılmayı hızlıca durdurdu. Bazı ülkeler tedbir almayıp serbest bıraktı, "sürü bağışıklığı" kazanılacağını iddia edip bu olayı küçümsedi. Bazıları tedbir alınacaklar sınıflandırdı ve buna bağlı olarak yaşlıları bir kenara bırakarak ölüme terk etti. Liberalizm düşüncesine paralel tavırlar ilk elden geliştirilirken zamanla olayın hangi boyutta önemli olduğu emperyalist-kapitalist sistemce anlaşıldı. Dünyada bir bütün artı-değer üretmek için yapılandırılmış sağlık sistemi salgın karşısında atıl kaldı, iflas etti. Bu durumdan, nitelikleri dolayısıyla de hiçbir rahatsızlık duymadılar. Avrupa ülkeleri yaşlı nüfusu, bakıma muhtaç nüfusu ölüme terk etti. Çünkü bu nüfusun artı-değer üretmediği bir tarafa bakım masrafları da kapitalistlere yük oluyordu. Bu var olan sistemin üretmiş olduğu doğal bir sonuçtu. Yani atıl nüfustan kurtulunarak bu kriz fırsata çevrilmeye çalışıldı.

sağlamaktır. Ölümlerin bu meşruiyeti sorgulattığı ortadadır. Diğer taraftan kendini var edip, ömrünü uzatması da artı-değer üretiminin, buna paralel, kâr mekanizmalarının düzenli işlemlerinden geçer. Bu olayda, ilk başta, insanların yaşamlarının bir bütün tehlikede olduğunu hissedip sistem dışına çıkmalarının önüne geçmek için sıkı tedbirler alındı.

"Bu olayı istediğimizde kontrole alıyor, ölümleri durduruyor ya da indiriyoruz, can güvenliğini sağlıyoruz" mesajı verilmeye çalışıldı. Bu mesajı vermek için bir dizi ideolojik manipülasyona da başvuruldu, devletin ideolojik aygıtları bu mesajı kitlelere iletmek için kullanıldı.

Bu alınan tedbirlerin ekonomik faturası çok ağırdı. Bu da bir bütün emperyalist-kapitalist sistemi ekonomik kriz içine soktu. Krizin devasa büyüklüğü hakim sınıfları esasta o konu üzerine yoğunlaştırıldı. İşte bu noktadan sonra ölümler, virüsün yayılması vs. ikinci plana itildi, sistem için birincil olan ekonominin canlandırılması, krizin aşılması için yapılacaklar oluşturdu. Bu da ancak üretimin canlandırılması

ile bu beklenen ve sistem için kabul edilebilir bir durumdur. Şimdi emperyalist-kapitalist sistem ölümlerin ve virüsün yayılmasının kendisi için bir tehlike oluşturmadığını düşünüyor. Esas tehlikeyi ekonomik kriz olarak görüyor. Bir taraftan kâr oranlarının düşmesi diğer politik, ekonomik krizin yaratacağı "sosyal patlama"dan yani ezilen sınıfların ayağa kalkıp sisteme yönelmesinden korkuyorlar. Virüs kaynaklı ölümleri de doğal ölümlermiş ya da halkın ihmali kaynaklı ölümlermiş gibi göstererek duruma meşruiyet kazandırıyor. İşçilerin, emekçilerin, ölümleri pahasına sömürü ekonomisi canlandırılmaya çalışılıyor. Ama her geçen gün kriz derinleşiyor. Devasa bir yedek sanayi ordusu olduğu, bu ordunun büyük bölümü ölse bile sistemin kurtulacağı, var olmaya devam edeceği hesap edilmektedir.

Yaşlıların, bakıma muhtaç olanların ölümü hiç ama hiç umurlarında bile değildir. Sosyal harcamaların azalması dolayısıyla artı-değerin buraya harcanan kesimi de ceplerinde kalacağı için durum karşısında timsah gözyaşları döküyorlar.

İrkçi-Şoven Saldırıların "Münferit" Olmayan Arka Planı

Buradan da anlıyoruz ki işçileri, emekçileri, yoksulları, yaşlıları, bakıma muhtaç olanları, evsizleri virüs değil var olan sistem öldürüyor. Ezilenler ya aç kalarak ya da çalışarak ölme tercihleri arasında bırakılıyor. Basit tedbirlerle, dikkatli davranmakla ve belirtilen kurallara uyarak bu sorunun çözüleceğini ama halkın bu tedbirleri almadığı ve kurallara uymadığı için virüsün yayıldığı, ölümlerin arttığının propagandası yapılıyor. Bununla siyasal iktidar aklanmış olunuyor. Gerçeğin üstü örtülüyor. Gerçekle sorunlu olan halk değil sistemdir, onun örgütlü gücü devlettir.

Halktan ölüm ve salgın arasında bir tercih yapmasının istendiği noktada bir zorunluluk olarak mücadele durmaktadır. Zorunluluğun bilincine kendiliğinden varılmayacağı ortadadır. İşte burada da politik öncülerin çalışmalarının belirleyici olacağı açıktır. Buradan virüs dolayısıyla sınıf mücadelesinin hangi noktada ve hangi argümanlarla verileceğinin işaretlerinin olduğunu görmeli ve bu işaretleri takip etmeliyiz.

Koronavirüs krizi kapitalist sistemin genel bir krizidir, sağlık sistemi de onun bir parçasıdır dolayısıyla kriz orada görünür olmaktadır. Bu anlamı ile sağlık sistemi devletin elinde olsa da özelleştirilmiş de olsa o sistemin çürümüşlüğü sergiler ve onun bir parçasıdır. Hümanist bir bakışla kutsal insanın sağlığına sınıflar üstü gibi bakılmaktadır. Tüm kurumlar gibi sağlık kurumları da sistemin kokuşmuşluğunu sergiler. Bozuk düzende sağlam çark olmayacağı ortadadır. Elbette sorun insanların tek tek tepkilerini sağlık çalışanlarına yönelterek çözülmez. Hedef çalışanlar değil sistem olmak zorundadır!

Kapitalist sistem içindeki tüm sorunlar politik niteliğe sahiptir. Sisteme muhalif olanlar, devrimciler tüm sorunları bu merkezli ele alır, almalıdır. Bu sistem ezilenlere ve işçi sınıfına ölümü, acıyı, hastalıkları vermektedir. Bu sistem değiştirilmediği sürece bu böyle devam edecektir. Sistem içinde bunun çözümü yoktur. Bu sistemin temeli sömürü üzerine kurulmuştur, adaletsizliği yapısal bir sorundur, o yapı yıkılmadan çözülemez. Bu kriz kaynaklı ölümler, hastalanmalar, işsiz kalmalar, aç yaşamalar da virüse yüklenemez. Ezilenleri öldüren bu virüs değildir; bu sömürü sistemi ve onun politik örgütlenmiş hâli olan devlettir. Mücadelenin merkezinde bu olmadığı sürece yapılanlar ancak sisteme hizmet eder.

Türk hakim sınıfları içeride ve dışarıda soluksuz saldırganlığa her cephede tam gaz devam ederken krizli yapısı giderek konsantre bir hal almakta ve durum Türk hakim sınıflarının daha fazla pervasızlaşmasını beraberinde getirmektedir. Faşist diktatörlüğün bu saldırganlık halinde en pervasız halleri, denilebilir ki kendisini Kürt ulusal mücadelesine ve Kürt halkına dönük saldırılarda somutlamaktadır. Bu somutluk hali sınır tanımaksızın Rojava ve Başur'da açık işgallerle sürdürülmektedir. Rojava'da Kürt ulusal çıkarlarını boğmaya dönük açık işgaller Başur'da KDP ortaklığı ile "bitireceğiz" demagojisine evrilmiştir. Söz konusu işgal ve yok etme saikli savaş sürerken içeride de ırkçı-şoven saldırılar hayata geçirilmektedir.

İRKÇİ FAŞİST SALDIRILAR VE ŞOVENİZM

Faşizmin Kürt ulusal mücadelesine dönük bu saldırganlığı, esasta gerici bir şovenizm kampanyasıyla sürdürülmektedir. Bu biçimiyle şovenizm politikaları sürekli kılınmakta, ivmesi düşmeksizin bir süreç işletilmektedir. En geniş kitleler bu şovenizm rüzgarının etkisiyle mobilize edilmekte, Kürt kanının dökülmesi bu sayede "vacip" görülmektedir. Tüm bu linç kampanyaları "terör" söylemiyle perdelenebilmektedir. TC'nin Kürt ulusal mücadelesi ve onun gerilla güçlerine dönük herhangi bir saldırı veya işgali ile Kürt ulusuna dönük ırkçı-faşist saldırılar at başı gitmektedir.

Nitekim Sakarya, Balıkesir, Trabzon, Ordu ve son olarak Afyon'da yaşanan ırkçı-şoven saldırıların Başur işgali sonrası gelişmesi tesadüf değildir. Faşizmin temsilcileri yaşanan saldırıları "münferit" göstermeye çalışsa da gerçek olan bunun örgütlü ve planlı saldırılar olduğudur. Mardin'den Sakarya'ya mevsimlik işçi olarak giden ailenin Kürt olduğu için patron tarafından linç edilmesi adli bir vaka değildir. Söz konusu olay faşizmin Kürt düşmanlığında ne kadar pervasızlaşabileceğini gösterdiği gibi patron

tarafından gerçekleştirilen linç edimi, durumu sınıfsal da kılmaktadır. Çünkü işçiye kalkan "Türk" eli aynı zamanda "Türk patron elidir." Yine sosyal medya aracılığı ile çekilen şoven videolar şoven devlet eliyle yürütülen şoven kampanyanın devamı niteliğindedir. Yine Van'ın Çatak ilçesinde tarlada çalışan iki köylü yaşanan çatışmanın

ardından kayboldu ve daha sonra hastanede yoğun bakımda bulundu. Görgü tanıkları iki köylünün askerler tarafından gözaltına alınıp, helikopterden atıldığını ifade etti. Devletin sürdürdüğü haksız savaşta kullandığı bu yöntemler Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine dönük saldırılarının sınır tanımazlığını kanıtlamaktadır. Yine 13 Eylül 2020 tarihinde Afyon'un Dinar ilçesine çalışmaya giden Ercişli inşaat işçileri bir grup faşistin silahlı saldırısına uğradı. Saldırıda inşaat işçisi Özkan T. katledilirken Fırat T. ve Emrah Ö. yaralı olarak hastaneye kaldırıldı.

SALDIRILARIN TARİHSEL KODLARI

Bu saldırıların süreç ile bağlantısının yanı sıra tarihsel olarak da bir arka planı, özü ve süregelenliği söz konusudur. Denilebilir ki Sakarya'da, Afyon'da Kürde kalkan elin arkasında yüzyıllık bir Türk-İslam zehri barındırmaktadır. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya bu durumu şöyle ifade etmiştir. "(...) Kemalizm demek, her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir. Kemalizm demek, her alanda Türk şovenizminin kışkırtılması, azınlık milliyetlere amansız bir baskının uygulanması, zorla Türkleştirme ve kitle katliamı demektir. Kemalizm işçiler için cop ve dipçik, grev ve sendika yasağı demektir."

"Tek vatan, tek millet, tek bayrak" üçlemesiyle yükselen faşist Kemalist

diktatörlüğün İttihat ve Terraki'den bugüne düstur edildiği azınlık milliyetlere dönük bu baskı, katliam ve yok etme politikaları özünü ırkçı, gerici ideolojiden almaktadır. "Millet-i Hakime" yüzyıllardır Millet-i Mahkûm'u (Ermeniler-Rumlar-Süryaniler-Asuriler-Êzîdîler-Kürtler) bu tarihsel kodlarla ezmekte katliamdan geçirmektedir.

Türk olmayanın sürgün edilmesi, kılıçtan geçirilmesi, kahredilmesi tarihsel bağlamda bir süreklilik kazanmış ve bugünlere taşınmıştır. Sakarya'da yaşanan saldırıya karşı kimi çevrelerin "halklar kardeşler vb." söylemleri bu tarihsel bağlamı görmekten uzak olduğu gibi meseleyi "münferit", "adli" görmesinin de bir sonucudur. Söz konusu yaklaşıma karşı "Halkların kardeşliği sloganı baştan beri burjuva-liberal bir hiledir! Önce tam hak eşitliği, ondan sonra halkların kardeşliği." (İbrahim Kaypakkaya) ifadesi bizim için esas olan yaklaşımı belirtmektedir.

Kürt halkının yaşadığı zulmün boyutu direnişinin boyutunu da belirledi. Cenazesi 7 gün sokakta kalan, evlatlarının elinden gelen sadece uzakta izlemek olan, faili meçhul davası sonuçlanmayan Taybet Ana; sokağa çıkma yasağında Cizre'de katledilen günlerce cenazesi buzdolabında tutulan 11 yaşındaki Cemile; Ankara'da parkta Kürtçe müzik dinlediği için bıçaklanarak öldürülen Barış Çakan,-Hakkari sınırında asker tarafından sözde "mermi çekirdeğinin sekmesi sonucu" ölen Vedat Ekinci, bundan 1 yıl önce yine aynı şehirde Sakarya'da Kürtçe konuştuğu için linç edilip ardından vurulan 19 yaşındaki Şirin Tosun... Yaşanan olaylar, hep aynı ,hepsinin temelinde şovenizm yatıyor. Onlar, binler bugüne kadar olan milyonlar, derelere, nehirlere, ovalara akıtılan kanlar, dağ başlarında bir kayanın üstünde, kerpiç bir evin avlusunda, zifiri gecelerde soğuk boranların sel olup götürdüğü göz yaşları hiç bitmeyecek acı, keder bu halkın sırtında, öfkesi inancı ise yüreğinde olacak.

"Çözüm" Masasından "Kahvaltı" Masasına Kürt Sorunu ve "Barış"

Ruşen Çakır'ın 7 Eylül'de Medyascope'ta yayımlanan Demirtaş röportajı, HDP'nin "demokrasi ittifakı" olarak ortaya koyduğu tartışmalara yeni bir boyut kazandı. İlk başta Demirtaş üzerinden yürüten tartışmaların HDP boyutu ise 31 Ağustos'ta ilan edilen "Barışa Çağrı" deklarasyonu oldu. Bu açıklama ve röportajlarla birlikte barış, demokrasi, seçim, devlet modeli gibi birçok konu başlığını içeren görüşler ortaya konmuş oldu. Dün, gelişen Kürt ulusal mücadelesinin etkisi ve hâkim klikler arası dengeler nedeniyle doğrudan Kürt Ulusal Hareketi'yle "çözüm masası" kurulmuştu. Kürt ulusal hareketi daha sonraki kimi açıklamalarında bu süreci "çökertme saldırısı" ile paralel ele alsa da HDP'nin son deklarasyonunda "Dolmabahçe Mutabakatı süreci, Kürt meselesinin çözüm ruhu ve felsefesi bağlamında değerini hala korumaktadır" denilerek bu süreç olumlanmaya devam ediliyor. Diğer yandan gelen noktada beklentiler daha da geriye düşmüş ve "çözüm masası"nın yerini "kahvaltı masası" tartışmaları almıştır.

"Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem" ve "demokrasi ittifakı"nın ne anlam ifade ettiğine dair daha önce yine bu sayfalarda çeşitli görüşler ortaya kondu. Bu yönüyle son açıklama ve röportajların, öz olarak yeni bir tartışma yaratmadığını söylemeliyiz. Fakat karşılıklı cevaplarla birlikte ilerleyen sürecin görünür kıldığı siyasi ifade ve tutumlara dair her dönem devrimci bilinci tekrar işlemek gereklidir. Aksi halde ideolojik ve siyasi olarak yaratılan bulanıklıklar burjuva düşünüş, bilinç ve kavramlar olarak ileri kitlelerde daha ciddi tahribatlar ortaya çıkaracaktır.

CHP, İYİ PARTİ, GELECEK PARTİSİ VE DEMOKRASİ?..

Demirtaş, Ruşen Çakır'a verdiği rö-

portajda "tüm liderler"ın siyasi amaçlardan önce aile ziyareti ve insani ilişki çerçevesinde kahvaltıda buluşmaları gerektiğini belirtiyor ve ekliyordu: "Mesela ben dışarıda olsaydım bir sabah Başak ile birlikte Meral Hanım'ın kapısını çalar ve 'Kahvaltıya geldik' derdim." Demirtaş, yıllar önce bir akşam da Tayyip Erdoğan'ın evine ziyarete gitmek istediğini ancak Erdoğan'ın öngörülemez biri olması nedeniyle bu ziyaretten vazgeçtiklerini aktarıyor ve şunu belirtiyordu: "Bizimle insani, siyasi ilişki geliştirmede

lar bir açıdan normaldi. Neticede ne "güçlendirilmiş parlamenter sistem" ne de "demokrasi ittifakı" ilk defa HDP tarafından dillendiriliyor değildi. Aynı veya benzer kavramlar CHP başta olmak üzere İyi, Gelecek, Deva gibi faşist düzen partileri tarafından çok kere dillendirilmişti. Şu an HDP; AKP ve MHP'ye karşı kurulması planlanan ve odağında seçimler olan bu ittifak yönelimine aktif bir biçimde dahil olmaya çalışmakta ve tartışmaya belli oranda yön vermektedir.

İktidar bloğu dışındaki faşist partile-

tiları olmadığını, sadece "barış siyaseti"ni büyütme istediklerini her defasında dillendiriyor; demokratikleşme ise bu siyasete bağlanıyor. Bu noktada sembolik fakat önemli bir örnek tam da Ruşen Çakır'ın Demirtaş röportajında kendini gösteriyor. Ruşen Çakır'dan gelen "14 bin karakterlik T24 yazınızda 19 kez 'parlamenter' kelimesi geçerken Kürt sorunuyla ilgili doğrudan herhangi bir ifade ve 'Kürt' kelimesi hiç yer almıyor. Bu bilinçli bir tercih miydi?" sorusu Demirtaş'ı belli ki zorluyor ve Demirtaş,

güçlendirilmiş parlamenter sistem önerisinin Kürt sorununun çözümüyle ilgili olmadığını, bir devlet yönetim modeli olduğunu belirtiyor ve ekliyor: "Elbette Kürt sorununun da demokrasi içinde çözümüne imkân sunacak bir 'devlet yönetimi modeli' önerisidir." Demirtaş bununla da yetinmiyor ve bir çırpıda "her şey de ille de Kürt sözcüğü geçmek zorunda mı", "sırf 'Kürt' kelimesi geçsin diye 'Kürt' yazacak değilim" gibi savunmacı cümleler kuruyor. Bu cümleler tartışılan it-

ketimdu. Çözüm sürecinde bile böyleydi." Ve yine Demirtaş, "Davutoğlu ile yan yana gelip konuşmamız Türkiye'de özgürlükler için faydalı olacaktır" ifadesinde bulundu.

Demirtaş'ın kahvaltı göndermesine Meral Akşener'den "Güneydoğu'da şöyle bir gelenek var, kan davalınız bile olsa kapınızı çaldığı zaman içeri alırsınız. Evin en yaşlısı tarafından karşılanır. Sonra kapıdan çıkıp gittikten sonra davanız devam eder" şeklinde tartışmalı "olumlu" bir yaklaşım geldi. Davutoğlu'nun Gelecek Partisi adına ise "Türkiye'nin milli bütünlüğünden yana olan herkesle oturur konuşuruz" şeklinde şerhlerle dolu "olumlu" bir yaklaşım ortaya kondu. CHP'den Murat Karayalçın ise Mezopotamya Ajansı'na verdiği röportajda, CHP merkezli bir ittifak olacaksa ittifakın içinde "HDP'nin de İyi Parti'nin de eş zamanlı olarak yer alması" gerektiğini belirtti. Tüm bun-

rin, HDP'nin bu çabasından ciddi bir rahatsızlık duyduğunu söylemek pek mümkün değil. Kendileri de milliyetçi ve şovenist olan bu düzen partileri, belli oranda iktidar bloğunun şovenist propagandasından çekinmektedirler. Ancak HDP'nin sağlayacağı oy desteğinin önemini de görmezden gelemiyorlar. Genelde Kürt ulusuna, özelde ise HDP'ye, bu sefer de kendilerinin "demokrasi" vaadinde bulunmalarıyla kaybedecekleri pek bir şey olmayacağını farkındalar. Dahası sürekli olarak "terör"den uzak durma ve "Türk milletinin bütünlüğünü" konusunu vurguluyor ve ön şart olarak ortaya koyuyorlar. Yani devletin resmî ideolojisi ve kendi siyasi yaklaşımları bakımından çok da esnedikleri söylemez. Fakat HDP cephesindeki durumun böyle olduğu söylenemez.

KÜRTSÜZ "DEVLET YÖNETİM MODELİ"

HDP de silahların susmasını/bırakılmasını istediğini, "ulus"la bir sıkın-

çin veriliyor, hangi yöntemler tercih ediliyor ve bunun sonucunda ne hedefleniyor? Demirtaş'ın ifadelerine göre "Demokratik bir topluma ulaşabilmenin ilk adımları bunu kimlerle, hangi yöntemlerle, hangi ilkelerle yapacağımızı belirleyip hayata geçirmektir." Bu genel doğrunun altının nasıl doldurulduğu önemlidir ve çok irdelenmeye gerek duymaksızın "kimler" konusunun odağında faşist düzen partilerinin; "yöntem" konusunun odağında seçim ve parlamentonun; "ilke" konusunun odağında ise AKP/MHP karşıtlığı ve "Güçlendirilmiş Parlamenter

Sistem” denilen “devlet yönetim modeli” olduğunu görüyoruz. Kuşkusuz Demirtaş ve HDP’nin çıkışının ifade ettiği konu başlıkları sadece bunlar değil. Ancak açık ki tartışmaların temel odağını bu konular belirliyor.

FAŞİZMİN “DEMOKRASİSİ” HALKIN ACISINI DİNDİRİR Mİ?

“Halkın acılarını dindirmek siyasetçinin görevidir” diyen Demirtaş, kişisel kin veya intikam duygularıyla hareket etmemek gerektiğini de belirtiyor. Burada da hitap ettiği asıl kişileri faşist düzen partilerinin temsilcileri oluşturuyor. Diğer yandan Demirtaş, sözünü ettiği ittifak ve mücadele birliği kurulmadan seçim kazanılsa da demokrasinin kazanılamayacağını belirtiyor. Bu ifadeler Demirtaş’ın ve aynı zamanda HDP’nin siyaset dilinde son dönemde daha da ilerleme kaydeden ikiliğe örnek teşkil ediyor. Bir yandan faşist güçlerle odağında seçimler olan bir “demokrasi ittifakı”dan bahsediliyor diğer yandan ise seçim kazanmanın demokrasiyi kazandırmayacağı belirtiliyor. HDP’nin bu ikili dilinin maddi bir zemini var. HDP bir yandan başta Kürt ulusu olmak üzere ezilen ve sömürülenlere, Kürt ulusal hareketine ve “sosyalist” hareketlere hitap eden; diğer yandan ise faşist düzen partilerini ve onların tabanını “ürküt-meyecek” bir dil tutturmak zorunda. Açıklama ve ifadelerdeki eklektiklik, her yöne çekilebilirlik de buradan ileri gelmektedir. Çünkü gerçek sorunların, gerçek acıların, gerçek bedellerin üstünü düzen içi liberal önerme ve tartışmalarla kapatmak mümkün değildir. Ancak yine de bu siyaset ve dilin ne kadar zararlı olduğunu vurgulamak gerekir.

“Halkın acısını dindirmek” iddialı bir söylem ve bunun muhalefetteki faşist düzen güçleriyle AKP/MHP karşıtı bir ittifaka; bu yolla elde edileceği iddia edilen bir “barış” ve “demokrasi”-ye bağlanmasının en hafif deyimle pragmatist ve popülist bir muhtevası vardır. Halkın acısına kaynaklık eden sistem, hâkim sınıflar, ezen ulus vb. gerçekler olduğu yerde duracak fakat “demokrasiyi kişisel ve toplumsal kültürümüz haline getirebilen” “yurttaşlar” olarak “iş birliği” ve “diyalogla” bu gibi sorunları hal yoluna koyabileceğiz (!). Böyle bir iddia hangi amaçlarla ifade edilirse edilsin açık ki gerçeklerle ve bu gerçeklerden beslenen halkın bilinciyle alay etmek an-

lamına gelir. On yıllardır Kürt Ulusal Hareketi’ni ve mücadelesini yaratan gerçeğin Kürt ulusal sorununun kendisi olduğunu ifade etmiş bir partinin temsilcileri, ittifak aşkına öyle bir sorun yokmuş gibi demeçler veriyor ve ifadeleriyle adeta günah çıkarıyor.

ESAS OLAN KİŞİLER DEĞİL FAŞİST PARTİ VE DEVLET GELENEĞİDİR

Tayyip Erdoğan’ın “çözüm” sürecinde bile HDP temsilcileriyle neden görüşmediği; diğer faşist düzen partilerinin neden bağlayıcılığı olmayan, şerh ve şartlarla dolu açıklamalar yaptığı; hükümette ya da muhalefette olması farketmesizin

tüm faşist yapıların neden dolayı muhataplıklar kurduğu, Kürt ulusal sorununun mahiyetine ve söz konusu devletin üzerinde yükseldiği gerçeklere vakıf herkesin çok iyi bildiği bir konudur. Koşullar değiştiğinde, iktidar hedeflerine ulaşıldığında ya da siyasi dengeler kendilerini zorladığında her şeyi inkâr etmek, Kürt Ulusal Hareketi’ne suçlamalar yönelterek saldırıya geçmek faşist düzen siyaseti nezdinde hiç de şaşırtıcı değildir. Yani sorun ne Erdoğan’ın öngörülemeliği veya “ketumluğu” ne de diğerlerinin kişilik özellikleridir. Her birine yönelen şey, temsil ettikleri sınıf ve ulus çıkarları yanında kendi faşist kliklerinin çıkarlarıdır.

Kürt ulusal hareketinin ve özelden HDP’nin, hâkim klikler arası rekabet ve mücadelenin yarattığı siyasi dengelere ya da bu kliklerden birinin “demokrasi” vaatlerine göre siyasetini kurması, konjonktürel olarak ona bel-

li bir etkinlik şansı tanısın da sonunda yine düzen içi siyaset sahnesinden dışlanmakta ya da yoğun saldırılar sonucunda siyaset yapamaz hale getirilmektedir. AKP ve CHP’nin temsil ettiği iki ana kliğin Kürt sorununda ve diğer toplumsal sorunlarda temsil ettikleri çizgiler ve tarihten bugüne sergiledikleri davranışlar tartışmaya yer bırakmayacak kadar belirgindir. O nedenle şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki HDP’nin belirlediği yeni yönelim ne “barış”a ne de “demokrasi”ye zemin sağlayacaktır.

Kürt Ulusal Hareketi, bugün devlet eliyle işçi sınıfına, halka ve Kürt ulusuna en azgın sal-

İktidar bloğu dışındaki faşist partilerin, HDP’nin bu çabasından ciddi bir rahatsızlık duyduğunu söylemek pek mümkün değil. Kendileri de milliyetçi ve şovenist olan bu düzen partileri, belli oranda iktidar bloğunun şovenist propagandasından çekinmektedirler. Ancak HDP’nin sağlayacağı oy desteğinin önemini de görmezden gelemiyorlar. Genelde Kürt ulusuna, özelden ise HDP’ye, bu sefer de kendilerinin “demokrasi” vaadinde bulunmalarıyla kaybedecekleri pek bir şey olmayacağını farkındalar.

dıkları yöneten AKP/MHP Bloğu’nu iktidardan düşürmek istemekte ve diğer faşist partilerin siyasi hedefleriyle paralellik arz eden bu siyaset içerisinde güç toparlamaya çalışmaktadır. Ancak verilen tavizlerle birlikte halkta yaratılan yanlış bilinç ve beklenti, Kürt ulusal mücadelesinin sisteme daha fazla yakınlaşması ve onun tarafından içinin boşaltılması tehlikesini içinde barındırmaktadır. Kayıp ideolojik ve stratejik kazanımlar ise sembolik ve konjonktürelidir.

İKİ DİLLİ SİYASET OPORTÜNİZMİ

Son dönemde başta HDP olmak üzere HDP bileşeni de olan birçok ‘sosyalist’ parti ve örgütte, siyaseten iki dilli bir söylem hâkim olmaya başladı. Aynı metinde “faşizme karşı mücadele, devrim, özgürlük” kelimeleri sonunda ise “seçim, demokrasi, barış” gibi kelimeler sıklıkla zikrediliyor. Marksizmin devrimci teorisini, güncel reformist siyasi yönelimlere uy-

durma çabası, söylemde de her türlü oportünist dili beraberinde getiriyor.

Konumuz özgülünde buna bir örnek olarak Birleşik Devrimci Parti’nin açıklaması verilebilir. Devrimci Parti 10 Eylül’de yaptığı bir açıklamayla HDP’nin “Barış Deklarasyonu”nu faşizme karşı mücadele için önemli bir zemin olarak gördüklerini ve desteklediklerini açıkladı. Devrimci Parti’ye göre iktidar savaş siyasetinden beslenmektedir ve barış mücadelesi, demokrasi mücadelesinin temel unsuru haline gelmiştir. Devrimci Parti böylelikle emek ve demokrasi mücadelesini de Kürt ulusal sorunu üzerinden “barış siyaseti”ne bağlıyor. Kuşkusuz Devrimci Parti bu konuda yalnız değil. Fakat ifade etmekten ve tartışmaktan geri durdukları siyasi bir gerçek var. Söz konusu “barış” ve “demokrasi” yöneliminin bugünkü odağında, hükümet dışındaki faşist düzen partileriyle kurulmak istenen bir ittifak politikası bulunuyor. Bu gerçek görmezden gelinerek “barış siyaseti”ne verilen desteğin anlamı HDP’nin düzeniçi siyasi yönelimlerine yedeklenmektir. Devrimcilik, sosyalistlik adına böyle bir rol üstlenmek ve yanlış yönelimleri nedeniyle Kürt Ulusal Hareketi ve HDP’yi eleştirmek ancak devrim ve iktidar bilincindeki bir kırılmanın göstergesi olabilir.

Komünistler, Kürt ulusal mücadelesinin karşı karşıya olduğu zorlukların, karşılaştığı saldırıların ve dönem politikalarına yön veren gerçeklerin farkındadır. Ancak bu zorlukların aşılması için nasıl bir çizgi izlendiği asıl tartışma konusudur. Açık ki izlenen çizgi, mücadele yürütülen ülkenin sosyo-ekonomik koşullarına ve o ülkedeki faşist devlet yapısının özelliklerine uygun değildir. Bu çizgi, devlet ve hâkim sınıf kliklerine karşı dünün hatalarını tekrar etmekten başka bir sonuç doğurmayacak ve Kürt ulusal mücadelesini gerçek bir özgürlük ve demokrasiden uzaklaştıracaktır.

Kürt ulusal sorununun gerçek çözümünü de içeren Demokratik Halk İktidarı mücadelesi, devrimci bir hattı ve halk savaşını zorunlu kılar. Bu gerçeği unutturmanın işçi sınıfına, ezilen, sömürülen kitlelere ve Kürt ulusuna kazandıracığı bir başarı yoktur. Yapılması gereken, klikler arası mücadeleye dayanarak “barış siyaseti” izlemek değil devrimci savaşa dayanarak klikler arası mücadeleden yararlanmaktır.

'NUBAR KARARLILIĞI VE ROSA TU

“Türk, Kürt Uluslarından ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza;

6 Eylül 2020’den 9 Eylül 2020’ye dek Dersim-Ovacık’ta faşist diktatörlük, “Nubar’ın birliğinin” izine rastlamanın getirdiği heyecanla valisinden, İçişleri Bakanı’na kadar bu tarihler arasındaki operasyonun sonucuna kilitlendi. 7 Eylül’de başlayan operasyonda bölgedeki köyler, hızla boşaltıldı. Operasyon en geniş alana yayılarak SiHA, İHA, helikopter, savaş uçakları seferber edilerek tüm alan bombardımana tutuldu. Yaklaşık bin kişilik askeri güçle üç gün boyunca tüm alan kuşatıldı. Sinsi, tuzaklarla dolu ve “mutlaka” sonuç üretmesi gereken bir askeri operasyonu faşizm örgütledi. Yapılan operasyonda kimyasal silah dahil her türlü savaş aygıtının kullanıldığı görülmüştür. Tam üç gün boyunca araziye giremeyen düşman, yoldaşlarımızın katledildiğinden emin olduktan sonra arazi taramasına girmiştir. 9 Eylül’de bizzat İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, büyük bir “zafer” kazanmış komutan gibi partimize bağlı 2 TİKKO savaşçımızın katledildiğini açıkladı. Doğrudan İçişleri Bakanı’nın açıklama yapmasına neden olan şey ise katledilen yoldaşlarımızdan birisinin **Nubar (Erol Volkan İldem)** olmasıdır. Yine genç yoldaşlarımızdan **Rosa’nın (Fadime Çakıl)** ölümsüzleşmesi düşmanın zafer çılgınlığını artıran diğer bir gerekçedir.

Kuşkusuz düşmanın zafer nidalarının bir karşılığı vardır. Zira uzun zamandır arananlar listesinde olan, 2009’dan bu yana savaş alanında partimizin savaş çizgisini örgütleyen ve önderlik eden, Partimiz MERKEZ KOMİTESİ ÜYESİ olan Nubar yoldaşı; yine alan önderliği tarafından geleceğin parti ve savaş kadrosu olarak tespit edilen, 2013’den bugüne savaş alanında olan ve düşmanın arananlar listesinde yerini alan birim komutanı Rosa yoldaşı katletmiş olmanın “başarısı” vardır.

Düşmanın “başarı” diye tanımladığı her şey, tarihin ilerleyişinde ve sınıf mücadelesinde komünistler ve devrimciler için sadece bir büküntüdür. Gericici egemen sınıfların, tüm sömürücü ve cellatların unuttuğu şey bu olmaktadır. Bu yüzden kazandıkları her “başarıda” zafer çılgınlıkları atarlar, kendi yaşam

sürelerine bu başarının yeni süreler eklediğini ve bu şekilde ölümsüzlüğü ve sonsuzluğu kucaklayacaklarına inanırlar. Her sömürücü toplumsal sistemin sahipleri kendi sistemlerinin sonsuz, kalıcı ve değişmez olduğuna, kendilerini ve toplumu inandırmayı esas alırlar. Zulme, sömürüye, sınıf ayırımına dayalı her mücadeleyi ve mücadelenin dinamiklerini baskılayarak, katlederek değişmez ve yenilmezlik iksirine kavuşacaklarına inanırlar. Oysa tarih her şeyin bir sonu olduğu, olması gerektiğini kanıtlamıştır.

Proletaryanın kendiliğinden sınıf olmaktan kendi için sınıf olma bilincine kavuştuğu, diyalektik-tarihsel materyalizm bilimini donandığı noktada ise bu kavrayış, komünizm ve devrim mücadelesi yürüten özneler için artık “yaşamın yeniden yaratılması için” en sevilen, en çok tutkuyla bağlanan şey savaşım olmuştur. Bu kavrayış düşmanın güçlü olduğu sınıf mücadelesinin geriye çekildiği zamanlar için de sınıf mücadelesinin büyük kabarmalar içinde olduğu yükseliş dönemleri için de geçerlidir. Bu kavrayıştır ki iktidar perspektifinden, her şeyi kazanmaya dayalı tarihsel tutumdan geri adım atmamayı getiren bir konumlanış yaratır. Bu anlamda ne yılgınlığa ne de maceracılığa kapılmayan, “yaşamın yeniden yaratılmasının” dinamiklerini yakalayan ve gereğini yapan bir konumlanışı getirir. İşte komünizm kavgamızın her neferi içinden geçilen kesitte bu mücadelenin ihtiyaçları neyse ona göre konumlanmayı başarma iradesidir. Ölümü kucaklama iradesi; yaşamı yeniden, proletaryanın perspektifinden ve yaklaşımından, devrimin ihtiyaçlarından yola çıkarak örgütlenme ve kurma gereksiniminden şekillenir. Elbette bu ölümü kucaklama iradesi “merhaba yaşam” çağrısıdır. Bu çağrı bir bilinçtir, bir tutumdur, bir tutkudur, bir direngenliktir ve hiç kuşkusuz başarıma çabasının en duru ve berrak ifadesidir. Nubar ve Rosa yoldaş tam da buna göre şekil almış, bu bilinçle konumlanmış, tarihin yüklediği bu sorumluluğu omuzlayarak tutkuyla partiye, halka ve sınıf savaşımının gerekliliklerine bağlılıklarını yüzlerini bu sorumluluklarına dönerek “Merhaba yaşam” diye haykırmıştır. Bu haykırış bir gelecek kurgusu, bir dünya görüşü ve bunun pratik

karşılığının ifadesidir.

Partimiz, önderlik düzeyinden savaşçısına kadar Halk Savaşı ile iktidarı parça parça alma iddiasını henüz kuruluş aşamasında beyan etmiştir. Önderimiz İbrahim Kaypakkaya, partimizi bu savaşçı dinamiklerle inşa etmiş, teorisini oluşturmuş ve ülkemiz koşullarında komünist partisinin ayakta kalma şartlarına işaret etmiştir. Bu

Komsomol molotoflarının süreğen bir savaşçısı oldu. Örgütlü faaliyete başlamasından kısa süre sonra 2000’lerin sonunda Komsomol üyesi oldu. 2001 Nisan’ında Komsomol’a yönelik bir operasyonda tutuklandı. Polisin kimlik kontrolü üzerine, polisin silahını kamulaştırarak çatışma başlamış, devamında süreç kapsamlı bir operasyona dönüşmüştür. Bu çatışmada sorumlu olan yoldaşını düşmana kaptırmamak

partimizin 48 yıllık mücadele tarihinde kesintisiz bir süreklilik anlamına gelmektedir. Onlarca kadro yüzlerce militan ölümsüzleşerek bu çizginin sürekliliğini sağlamıştır.

Nubar (Erol Volkan İldem) yoldaş, 29 Eylül 1982’de İstanbul’da doğdu. Aslen Sivaslı emekçi bir ailenin ilk çocuğudur. Partimizin ilişki ağı içinde çocukluğu geçti. Lise yıllarında ise TMLGB içinde örgütlü faaliyete girdi. Artık TMLGB’nin Halil’i idi o. Faaliyetlerde, kavrayışı, militanlığı ile hızla öne çıktı. Bir yandan aktif lise faaliyeti içinde örgütlenme çalışması yürütürken diğer taraftan Cumartesi anneleri eyleminin militan bir genci, düşmana yönelen

için uzaklaştığı alana geri dönen Nubar yoldaş yakalanmıştır. Partiyeye ve yoldaşlarına bağlılık bilinci, onun bu olayda ve bundan sonraki her meselede temel niteliklerinden birisi olarak öne çıktı. İşkence tezgahına ağır bir linç sonrası tabii tutuldu. İlk anda işkencede kendine dair birkaç şeyin kabulü ile başlayan 5 günlük göz altı sürecinde, ikinci günden itibaren işkencecilerine fiziki olarak saldırıp ağır işkencelere karşı direnişe geçen bir çizgiyle başı dik bir şekilde ve henüz 19 yaşındayken önderleşmenin ilk ve güçlü adımlarını atmış oldu. F tipi için başlayan Büyük Ölüm Orucu direnişinin tam ortasında hapishane süreci başladı.

JTKUSUNA ŞAN VE ŞEREF OLSUN!"

İşkencede ilk gösterdiği zaafı ikinci gün hesaplaşıp direngenliği örgütleyen Nubar yoldaş, tereddütsüz bir şekilde Ölüm Orucu direnişinin bir parçası olma isteğini partiye aktarır. Bu talebi kabul edilir. Nubar yoldaş deyim yerindeyse örnek ve dillere destan bir ölüm orucu süreci yaşar. Düşmanın ölüm orucunu zayıflatmak için başlattığı tahliye saldırısına karşı direnir. Doktor ve adli tıp denetimlerinde

sonra tedavisi devam ederken Komsomol'la yeniden ilişkilendirilir. Tedavi sürecine verdiği olumlu tepki olağan dışıdır yine. Sağlık koşullarının el vermesiyle birlikte hızla illegal faaliyete Komsomol tarafından çekilir. Bu aynı zamanda Nubar yoldaşın TMLGB-MK'ya atıldığı süreçtir. 2004 yılında partimizin üyesi olur. TMLGB'de T.Kürdistanı Bölge Komitesi, Çukurova Bölge Komitesi ve Ankara İl Komitesi gibi

2011 Şubat'ında beş kadın yoldaşın ölümsüzleşmesi ve Eylem yoldaşın (Sefagül Kesgin) "herkes işini yapsın" talimatı, Nubar yoldaş için önderleşme talimatına dönüşmüştür. Gerillanın Nubar'ı, DPK'nın Sekreter Yardımcısı ve alanın fiil sorumlusudur bu tarihten itibaren. 2012 yılında Merkez Komite Yedek Üyeliğine atanır. Dersim gerilla alanının ideolojik-politik-örgütsel-askeri şekillenişinde belirleyici düzeydedir. Halk Savaşı'na yönelik yoğunlaşması aynı zamanda parti sorunlarına karşı da yoğunlaşmasını, partinin savaş noktasındaki sıkıntılarını aşmaya yönelik odaklanmasını getirmiştir. Bu ekseninde yoğunlaşmış bir çaba ve emek sürecini tüm gerillayı sürece katarak örgütlemiştir. Ortaya çıkan sorunlar karşısında gerillaya "hiçbir şey olanaksız değildir" kültürünün aşılmasında belirleyicidir. Nüktedan kişiliği ile gerillanın hem neşe kaynağı hem moral deposu hem de büyük bir ideolojik-politik bağla bağlandığı önderliğidir.

Nubar yoldaş, 2015'de gerçekleşecek parti kongresinde gerilla alanının delegesidir. Bu görevle yaklaşık bir yıl uzak kaldığı gerilla alanından "hiç ayrılmamıştır". Nubar yoldaş 2015'de partide boy veren sağ tasfiyeciliğe ve hizipçiliğe karşı başından itibaren tereddütsüz bir duruş sergilemiştir. Geçmişin ilişkileriyle kendisine karşı önderlik pozu takınıp, hizipçilik peşinde sürüklemeye çalışanlara karşı alaycı ve nüktedan tavrı da esirgemeyerek net bir duruş sergilemiştir. Hatta "boynuzun artık kulağı geçtiğini" anımsatırcasına bu "önderlik eskilerini" kazanmanın hesabına girmiştir! Ancak geçmişte önderi olan ama ginen noktada sadece etkisiz bir bozgunculuk rolü üstlenen "önderlik eskileri"nin girişimlerine karşı "gerilla alanında barikat halk savaşında ısrarın adı" olmuştur. Bu "eskimiş", "dökülmüş" ve artık hiçbir tarihsel değeri olmayan şahsiyetlerin açık yürüyen tartışmalarda "partide kaç yıllık emekleri olduğu" hatırlatmasına karşı o nüktedan ve yaratıcı tarzıyla "emeğinin karşılığı neyse ödeyelim, öderiz" diyerek ideolojik-politik

mücadelede demagojiye yer olmadığına dersini vermiştir. Nubar yoldaş, sağ tasfiyeciliğin gerilla alanında örgütlenme girişimine karşı hizbe aktif ideolojik-politik mücadele ile geçit vermemiş ve bu tavrını kısa sürede etkili bir örgütsel mücadeleye de çevirmiştir. Gerilla alanında kadroların, komutan ve savaşçıların hizipçiliğe ve sağ tasfiyeciliğe karşı bütün halinde parti saflarında kalması ve kenetlenmesinde baş rol oynamıştır. Bu anlamda hizipçiliğin gerilla alanında ve gerilla bölgesinde yok denecek düzeyde etki yaratmasını sağlamıştır. Tasfiyeciliğin, partinin bir silah deposunu boşaltması ve devamında tüm silahları üstün körü mezarlık kenarına bırakıp düşmana teslim etmesi ve soluğu yurtdışında almasına karşı tepkisi öfke ve kine dönüşmüştür.

Nubar yoldaş 2015-2016 yılında parti içinde Merkez Komitesi'nin yeniden şekillendirilmesi tartışmasında parti iradesi ile Merkez Komitesi'ne getirilmiştir. 2019 Partinin 1. Kongresi'nde de yine oybirliği ile Merkez Komitesi Üyesi olarak seçilmeyi başarmıştır.

Komsomol'la ilişkilendiği andan itibaren sınıf mücadelesine önderlik misyonunu kuşanarak ve bunun asgari düzeyde gerekliliklerini yerine getirerek ilerleyen bir hat izlemiştir.

Sınıf mücadelesinin ve partili olmanın gerektirdiği her görevi üstlenmiş, her birinin üstesinden gelmek için büyük çaba sarf etmiştir. İleriye doğru ve sürekli ileriye doğru örgütlenmede tam bir istikrardır Nubar yoldaş.

Onu sözcüklerin anlatma olasılığı yoktur. Onun yaşamı ve mücadele süreci oldukça duru, açık, keskin ve partimiz için onur vericidir.

Merkez Komite'mizin bir üyesini, komünizm davasının bir önderini, TMLGB'nin Halil'ini, Parti içi mücadelenin D. ARAS'ını, Partimizin Nubar'ını, Ölüm Orucu Direnişi'nin bir gazisini ve MLM'nin çok ama çok iyi bir öğrencisini kaybetmenin acısını yaşıyoruz.

büyük bir iradeyle ölüm orucunun yarattığı fiziki zayıflıklara karşı sağlam raporu almaya çalışır. Tahliye rüşvetiyle direnişin çürütülmeye çalışıldığı koşullarda o yine direnişin barikatlarını örür. Tam 248 gün Ölüm Orucu direnişi devam eder. Ölüme en yaklaştığı noktada hala teorik olarak donanma peşindedir. Bu süreçte onlarca kitap okumayı başarır. Mahkemenin şartlı tahliye kararı vermeden önce Sabah Tufanı'nı okumaktadır. Kitabın ikinci cildini bitirmeden tahliye olur. "Bari onu da bitirip öyle tahliye olaydım" diyecek kadar ölümle dalga geçen, yaşama ve kavgaya o düzeyde tutkuyla bağlı bir yoldaştır. Tahliye olduktan

bir dizi sorumluluk üstlenir. TMLGB 2. Kongresi'nin örgütlenmesinde etkin bir rolü vardır. Bu kongrede yeniden Merkez Komite üyeliğine seçilir. Yine bir Nisan ayında yıl 2006'yı gösterirken TMLGB'ye yönelik merkezi operasyonda gözaltına alınır ve tutuklanır. 2009 yılında tahliye olur. Üç yıllık zindan süreci partimize ve mücadeleye yakışır niteliktedir. Tahliye olduğu yıl ise partimizin gerillada konumlandırmasına tereddütsüz olumlu yanıt vermiştir.

KOLEKTİF DOĞRULTU

BEŞLERDEN ROSA'YA...

Nubar yoldaşın iyi bir öğrencisi, gelecek için çok şey beklediği Rosa (Fadime Çakıl) yoldaş da bu operasyonda ölümsüzler kervanına katıldı. 5 Mart 1996'da Dersim Mazgirt'e bağlı Alhan köyünde dünyaya geldi. Çocukluğu gerillalarla iç içe geçtiği için devrimcilere özellikle de partimize sempatisi güçlüydü. 2012 yılında Dersim Atatürk Anadolu Lisesi'nde okurken Komsomol'un lise faaliyetinde örgütlendi. Kısa zamanda öne çıkarak faaliyetin öncülerinden oldu. Beş kadın yoldaştan sonra boşalan mevzileri doldurma isteği, onu 2013 Ağustos ayında gerillayla

özne olabilmektir. Rosa yoldaş, ayrıca TİKKO Müzik Grubu'nun kurucularından ve bileşenlerinden biridir.

2016 Eylül'ünde gerillaya katılan Zeynel Çakıl (Haydar) yoldaşın kendi ifadesiyle, gerillaya katılımında Rosa yoldaşın etkisi büyüktür. 5-6 Ağustos 2018'de Mercan'da abisi ve yoldaş Zeynel Çakıl'ın ölümsüzleşmesi, Rosa yoldaşın düşmana olan kinini daha da bilemiştir.

Nergiz ve Çiğdem yoldaşların kaybindan sonra TİKKO Parti Kadın Komitesi'ne atanan Rosa yoldaş, ölümsüzleştiğinde TKP/ML İleri Militanı TİKKO'nun birim

ısrar, iktidar mücadelesinde ısrar, partinin komünist niteliklerinin en pespaye ve pervasız saldırılarda aşınmasını engellemeyi sağlayan irade ve duruş, buradan ileri gelmektedir. Enternasyonal proletaryanın tarihsel sorumluluğunu üstlenmek kolay değildir. Lafla olacak bir mesele değildir. Partinin komünist çizgisini yeniden üretmek, diri tutmak ve sağlamlaştırmak ancak ülkemizde Halk Savaşı'nda ısrarla olanaklıdır. Nubar yoldaş, bu iradenin en güçlü sentezi, Rosa yoldaş, bu iradenin geleceğe yönelik işaret fişeğidir.

Yoldaşlar;

Çeşitli Ulus ve Milliyetlerden Emekçi

tutkuyla yaşama ve enternasyonal proletaryanın o büyük temsil yetini Türkiye denen topraklarda taşımının rotasını bir kez daha gösterdi. Nubar yoldaşın iradesi Partimizin ve Parti önderliğimizin iradesidir. Onun bıraktığı boşluğu dolduracak, savaş kararlılıkla sürdürecektir yeterliliğimiz, kudretimiz ve elbette tarih bilincimiz ve proletaryanın komünizm davasına bağlılığımız vardır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Savaşımızın genç komutanlarından Rosa yoldaş, savaşın boşluk tanımayacağı, kesintisiz ve sürekliliğinin zorunluluğuna kan ve can taşıdı. O Halk Savaşı'nın dinamik bir enerjisi olarak sembolleşti. Önder ile savaşçının, kadro ile militanın eşsiz buluşması ve ölümsüzleşmesini düşmana olan kine ve öfkeye çevirerek ilerleyeceğiz. Durmayacağız. Yılmayacağız. Geriye düşmeyeceğiz.

Elbette yoldaşlarımızın gözü arkada kalmayacak. Onlar davaya bağlı oldukları kadar yoldaşlarına sonsuz bir güven içindeydiler. Şimdi tüm militanlarımızın, üye ve kadrolarımızın bu güveni her hücrelerinde hissetme ve kavgayı büyütme zamanıdır. Geleceği kazanma iradesinin örgütlenmesi, geleceği kazanma savaşının sürdürülmesi ancak Halk Savaşı çizgisinde Yeni Demokratik Devrim, Sosyalizm ve Komünizm davasına sıkı bir bağlılıkla olanaklıdır. Partimiz bu iradenin ete kemiğe bürünmüş somut halidir. Şan ve şeref olsun Marksizm-Leninizm-Maoizm güzergahında Halk Savaşına!

Rosa (Fadime Çakıl) Yoldaş Ölümsüzdür!

Komünist Önder Nubar (Erol Volkan İldem) Yoldaş Ölümsüzdür!

Şan Olsun Dersim'de Tasfiyeciliğe Barikat Olup Halk Savaşı'nda İsrar Eden İradeye!

Silah Elde Düşene Dövüşene Selam Olsun!

Kahrolsun Faşist Diktatörlük!

Komprador Patron-Ağa Devletini Yıkacağız Demokratik Halk İktidarını Kuracağız!

Yaşasın Halk Savaşı!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

TKP/ML-MK

EYLÜL 2020"

buluşturdu. TİKKO'nun o dönemdeki en genç üyesi olarak gerilla yaşamına hızla uyum sağladı. Devrimci kadın önderlerden Rosa Lüksemburg'un adını taşımak istediğini söyleyerek gerillanın Rosa'sı oldu.

Özellikle askeri konularda yetenekli olan ve birçok askeri pratikte görev alan Rosa yoldaş, verilen her görevi layıkıyla yerine getirmiştir. Kendi deyimiyle; "partiye layık bir gerilla" olabilmek için elinden geleni yapmıştır.

Partide yaşanan sağ tasfiyeci hizbe karşı aktif tavır almış ve bu süreçte herkesin daha fazla elini taşın altına koymasına gerektiğini söyleyerek katılımını daha da güçlendirmiştir. Bu katılımın o süreçte alandaki pratik karşılığı, en başta da yoldaşlardan boşalan yerleri doldurmak, onların intikamını almak ve bir kadın savaşçı olarak savaşta daha fazla

komutanlarındandır.

Dersim Parti Komitesi, Rosa yoldaş; "genç yaşına rağmen gelişmeye açık, askeri konularda yetenekli ve sürekli kendini geliştirmeye çalışan, eleştiriye açık, hatalarıyla yüzleşmesini güçlü yapabilen, partiye büyüyen, partiye yürüyen ve geleceğin kadrosu olabilecek bir yoldaş" olarak değerlendirmekteydi.

Rosa yoldaş, birim komutanı olarak önderi Nubar yoldaş ile ölümsüzleşmiştir. Biri 24 yaşında ve partinin geleceğinde yapı taşı misyonu yüklenen bir kadro adayı, diğeri 38 yaşında komünist önder olmuş savaşın ve mücadelenin kurmayı. İşte partimizin tüm yetersizliklerine, savaşta eksikliğine rağmen kuşaktan kuşağa mücadeleyi aktaran, süreklileştiren ve kararlılıkla sürdüren iradesi burada cisimleşmektedir. Halk Savaşı'nda

Halkımız;

Al,

yüreklere bir parça koy yüreğine

Kokuları serin bir bahar rüzgarı gibi

çek içine.

Şafak vakti dağın ardından selamla onları

Söz ver,

başarılacak de,

De ki gülümsesinler

De ki arkada kalmasın gözleri.

Nubar yoldaş parti çizgisinde ve savaşta ısrar, ona önderlik etmede büyük bir komünist önderdi. O bize partimizi ve çizgisini kararlılıkla sürdürme talimatı bırakarak ölümsüzleşti. Kazanma, başarıma,

Taktik Olarak Politika; Politika Olarak Savaş, Savaş Politikası Olarak Tecavüz! - II

Tecavüz, kadınların tarihlerinden ve yaşamlarından hiç çıkmamış, her dönemin sınıfsal ve toplumsal gerçekliğine bağlı bir gelişim izlemiş, yer yer feodal değer yargılarını arkasına alırken yer yer “çağdaş, modern” toplumun değer yargılarına sığdırılmıştır. Ama sonuç olarak emperyalist-kapitalist sistemin niteliğinin kadın düşmanı özünü hep koruduğu bir savaş politikası olmuştur. Ancak savaş içerisinde işlenen tek cinsel suç tecavüz olmadığı gibi cinsiyet eşitsizliğinin savaş politikasındaki tek yansıması da taciz ve tecavüz olmaz/olamaz. Savaş içerisinde cinsiyet eşitsizliği çok çeşitli yönlerle politikanın parçası haline getirilir/ getirilmiştir.

Tecavüz, savaşın fiili içerisinde doğrudan bir pratik olgu iken kadının bedenine ve kimliğine yönelen, toplumu ve insanlığı soysuz düşünce ve duygularla yaşamın gerçeğine karşı duyarsızlaştırıp “meşgul eden”, işçi sınıfını kendine yabancılaştırmanın bir politikası olarak cinsiyet eşitsizliğine ve bu bağlamda mülkiyet ilişkilerine dayanmaktadır. Cinsiyet eşitsizliği tecavüz politikasının hep bir zemini oluşturmuş ve bu zemin hakim sınıflar cephesinden sistematik olarak korunmuştur. Ancak savaş politikası olarak tecavüz sadece cinsiyet kimlikleri bakımından eşitsizler arasında uygulanan bir politika değildir. Tecavüz erkek egemen cinsiyetçi bir politika olarak cinselliğin bir savaş aracına dönüştürülmesiyle birlikte erkeğin erkeğe uyguladığı bir savaş politikası olarak da kendini göstermektedir.

Savaş politikası her zaman tank, top, tüfek ve diğer şiddet araçlarının insan elinde tutulması ve hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda uygulanması değildir. Savaşın ideolojik saldırıları politik yönleri ile ne kadar bütünleşirse o denli başarılı olduğu görülmektedir. Çoğunlukla düşmanın psikolojik olarak yenilmesi ile gerçek yenilginin sağlandığı düşüncesi pratikte doğrulanmıştır. Bu gerçeklik içerisinde kadına yönelik saldırılar nasıl bir yer kaplamaktadır bu yazımızda bunu inceleyeceğiz. İçinde yaşadığımız tarihsel gerçek bir şiddet eyleminin yani savaş fiilinin sonucudur. Muhakkak

ki gelecekte bizim şiddet eylemimizin başarı ya da başarısızlığının sonucu olacaktır. Bu bağlamda şiddet eylemi (savaş) içerisinde sınıfların durumu ve cinsiyetlerin konumu tecavüz olgusuna karşı tutum ve konumlanışları da etkilemektedir. Elbette esas olarak savaşta konumlanış sınıfsal bir duruşu tarif etmekte ve savaşın politikası her sınıfın ideolojik damgasını taşımaktadır. Tecavüz politikası bu bağlamda burjuva-feodal toplumun erkek egemen yapısının ürünü olarak haksız savaş politikası özelliğini korumaktadır. Savaşta devrimci güçlerin ve karşı devrimci güçlerin psikolojisinin tecavüz politikasıyla nasıl bir ilgisi olduğunu bir önceki yazımızda aktardığımız mülkiyet ilişkileri bağlamında değerlendirilmelidir.

Ancak gelin önce tecavüzün öncelikle halk nazarında ve akademik çevrelerde nasıl anlaşıldığı bölümünü biraz daha derinlemesine inceleyelim. Tecavüz kadınların “iffetine” ve içine doğdukları ailelerdeki erkek üyelerin şerefine yönelik bir cinsel saldırı fiili olarak algılanmaktadır. Bunun nedenini bir önceki yazımızda aktarmıştık. Tecavüz direkt maruz kalan kadının ya da erkeğin (zira erkeklerde tecavüze uğrayabilir) uğradığı bir saldırı olarak görülmemektedir. Kadının aile içerisinde tanımlanması ile kadınlar çok uzun yıllara yayılan mücadeleleri boyunca tecavüz saldırısının tek başına ahlaka aykırı veya aile düzeyine karşı bir suç olarak değil kişiye, beden bütünlüğüne yani bireye ve bireyin cinsel özgürlüğüne karşı suç olarak tanımlanması için mücadele etmiştir. Burada kadının birey olarak görülmemesi anlayışı yine hemen kendini gösterecektir. Burada nihayetinde çeşitli kazanımlar elde edilse de köklü bir değişikliğin yaşanması mümkün değildir. Tecavüzün aynı zamanda bir savaş suçu olduğu kadın kimliğini hedef alırken esasta insanlık onuruna yöneldiği bu bağlamda etkin bir işkence politikasının parçası haline dönüştüğü ve hakim sınıfların bu politikaya etkin şekilde sarıldığı inkar edilemez gerçekler olarak ortaya çıkmıştır. Yasal düzenlemelerde bu gibi vurgular kadınların kazanımları olarak yansısı da her yazımızda vurguladığımız bir sistem gerçeğini bu yazımızda

da es geçmeyelim; göstermelik yasal düzenlemelerin uygulamada karşılığı tecavüzcünün korunması, devletin olanaklarının tecavüzcünün rahat ve huzuru için seferber edilmesi, tecavüzcü devlet görevlilerinin terfi ettirilmesi, yani devlette daha üst makamlara getirilmesi, devletin en alt kurum ve organlarından en üst kurum ve organlarına gidildikçe tecavüzcülükteki derecelerine göre rütbelendirilmesi hemen görülecektir.

Kadın bedeninin alınıp satılır hale getirilmesi uluslararası düzeyde hem bir savaş biçimi hem de haksız savaş politikasının sonucu olarak göç ve göç ile birleşen fuhuş sektörü ve bu bağlamda kışkırtılmış cinsellik olguları ile bir yandan yasak ve tabularla zehirlenen zihinler diğer yandan bu iki yüzlülük içerisinde normalleştirilen tecavüzcü toplum ve insan gerçekliği tamamı hakim sınıfların kendi çürümüş düzenlerini korumak için uyguladıkları savaş politikasının diğer yansımalarıdır ve sistemin burjuva niteliğini ortaya koymaktadır. Bunun için tam da burada açık ve yüksek sesle söylemek gerekir tecavüz burjuva-feodal, erkek egemen kadın düşmanı bir savaş politikasıdır. Bunun için bu politika sadece bu sınıfın çıkarlarına hizmet etmekte, bu sınıfların damgasını taşımakta ve bu sınıf için uygulanmaktadır. Kimi küçük burjuva liberal aydınlar savaş olgusunu, sınıflar olgusunu doğru kavramadıkları gibi savaş içerisinde uygulanan politikaları da doğru kavramsallaştıramamakta bütün savaşları bir tutmakta, sınıf ayrımlarını silikleştirmektedirler. Bunun için karşımıza “bütün savaşlar kirlidir, o zaman savaşan hangi taraf olursa olsun suçludur” hatta daha ileri giderek “bütün savaşlarda tecavüz vardır” demeye kadar vardırılan çok çeşitli yanlış anlayışlar üretilmektedir. Bu düşüncelere karşı ideolojik mücadele bu açıdan çok önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü bu gibi düşünceler kadınları savaşın nesnesi haline getirip edilgenleştirirken savaşı erkeğin işi haline getirmekte erkeklerin yaptığı bu eylemde kadını tarafsız olmaya doğru yöneltme hedefi taşımaktadır. Ancak bu konu bir sonraki sayımızda haklı savaşta kadının rolü başlığında incelenecektir.

Yukarıda ifade etmeye çalıştığımız gerçeklerden yola çıkacak olursak faşist T.C'nin güncel savaş politikası incelendiğinde geleneksel yol ve yöntemlerinin yanı sıra aldığı kimi yeni biçimlerde ortadadır. TC devleti, özellikle gerilla alanlarına yönelik saldırılarda kayıp verdiğinde askerlerine oryantal dans gösterisi yapılmasından tutalım da asker ve polisini savaş alanında, kadınlara karşı suç işleme konusunda özel olarak eğitmesine kadar özel bir politika uygulamakta.

Tecavüz politikasıyla hakim sınıflar toplum üzerinde güçlü bir etki bırakmaktadırlar. Kadının beden ve kimliğinin nesneye dönüştürülmesi, erkeğin bu çürümüşlük içerisindeki kimliğinin savaşın kendi nesnel olgularıyla bütünleştirilmesi ve tüm bu olguların aynı zamanda erkeğin kimliği haline dönüştürülmesi tamamı bir sınıf tavırları ve tutumunu bir sınıfın ideolojik damgasını taşımaktadır. Bu olgusal gerçeklik içerisinde kadın bedeni ve kimliği tüm bu saldırıların en vahşisiyle karşı karşıya kalmakta ve bunun bir kader olduğu düşüncesi oluşturulmak istenmekte kadın kimliğine yönelen tüm saldırıların da kutsallık perdesi arkasında normalleştirilmesi beklenmektedir. Kadının ise bu durumu içselleştirip kendi tekil bedenini de ait olduğu kadın kimliğini de utangaçça savunması, toplumuna, ailesine, halkına vs. ait olduğu kurum neresiyse helal ve söz getirmeden koruması, susması, sinmesi istenmektedir. Bu sebeple kadın böylesi saldırıya maruz kaldığında hep karşılaştığımız gibi “başı eğik” susması beklenmektedir. Tecavüze maruz kalan kişinin, halkının (ailesinin, ulusunun, örgütünün vs.) rencide edileceği, aşağılanacağı ve utandırılacağı düşüncesi nesilden nesle devredilirken “kadınını” koruyamamanın yarattığı moral bozukluğu ise bir savaş olgusu olarak karşımıza çıkmaktadır. İşte tam da bu nokta da dost ve düşman kavramları ve buna bağlı dost ve düşman bilinci açığa çıkmaktadır. Kadınlar tam da burada kavrayacağı bilinçle nesnesi olduğu savaşın esaslı bir tarafı haline gelebilmektedir.

(Devam Edecek)

Halk Gençliği, Geleceğini Örgütlü Mücadele ile Kazanacak!

Kovid-19 salgınında vaka sayılarının ve ölüm oranlarının artışından kaynaklı yeni kısıtlamalar ve yasakların geldiği 2020 Eylül ayı içerisinde "eğitim-öğretim yılı" başladı. Uzun zamandır "normalleşme" adımları atılsa da salgının etkileri devam etmektedir. Bu etkiler sürerken ikinci pik noktasına ulaşan salgın, eğitim sisteminde birtakım "düzenlemelere" gidilmesine neden oldu. Geçtiğimiz dönem uzaktan eğitimle bitiren egemenler, önümüzdeki döneme de uzaktan eğitimle devam etme kararı aldı. Açıklanan düzenleme içindeki kararlar birbiriyle ve mevcut eğitim sistemiyle çelişmektedir. Yeni olmayan sorunlar yeniden gençliğin gündemindedir ve çelişkileri derinleştirmektedir.

ORADA BİR EĞİTİM VAR UZAKTA

Salgının başlamasıyla birlikte uzun zamandır devam eden uzaktan eğitim uygulanması yeni dönemde de sürdürülecek. Pandemi süresince uygulanan uzaktan eğitim, 2020 yılı döneminin bitimine denk geldi. Okulların kapanmasına daha yakın olduğu için uzaktan eğitimin niteliği ve uygulanabilirliği geçiştirildi, önemsizleştirildi. Bunun yanı sıra fırsat eşitsizliği daha da keskinleşerek, uzaktan eğitime erişim sınıfsal ayrımları ortaya çıkardı. Eğitim-Sen'in yayınladığı uzaktan eğitim raporlarında, EBA TV üzerinden yapılan yayınlara katılım oranlarının %15-20 civarında olduğu belirtildi. Erişim konusunda zaten belirli sorunların olduğu koşullarda, uzaktan eğitimde derslerin niteliksiz oluşu ve iki taraflı bir iletişim olmadığı için derslere katılan öğrencilerin büyük çoğunluğunun görüntüsü ve sesi olmaksızın sadece dinleyici kaldığı görülmektedir.

Yüz yüze eğitimde uygulanan müfredatın uzaktan eğitimde de düzenlenmeden bilimum derslerin uygulanmaya çalışılması da sözde eğitimin

niteliğini düşürmüştür. Yine yüz yüze eğitimin ailelerin inisiyatifine bırakılması da olası bir vaka artışında faturayı kesecek kitleyi belirleme politikasıdır. Eğitime ulaşmada yoksul zengin ayrımı, özel eğitim alamayan öğrencileri haksız rekabette alt sıralara itmektedir. Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'un mevsimlik tarım işçisi çocuklara yaz tatili kitabı hediye etmesi büyük tepkilere yol açmıştı. Çocuk

mine olan güvensizliğini ve bir bütün sisteme olan öfkesini büyütmektedir.

GENÇLERİN EV-OKUL; OLURSA İŞ ÜÇGENİ

Egemenlerin kendi çıkarlarını geliştirmek ve yeniden üretmek için eğitim sistemi ve akabinde iş olanaklarıyla ilgili hamleleri gençliğin gündemlerinde yer bulmaktadır. Devletin geçmişten de çok iyi bildiğimiz ve salgınla beraber de kendini berrak biçimde

durumuyla karşı karşıyadır. Sosyal medyada okulların açılmasını isteyen gençler, egemenlerin toplu halde açılış, düğün, tören yaptıklarını dile getirirken eğitimde alınmayan önlemlere karşı tepkilerini dile getiriyorlar. Belirsizlikler kendini bu boyutta gösterirken egemenlerin sığındığı "insan hayatı" demagojisine kimsenin inanmadığı aşıkardır. Salgın pik noktasına ulaştığı noktada göstermelik sokağa çıkma yasaklarında emekçilere yine üretimin yolları görünmüştü. Olası bir ikinci dalgada da işçiler, emekçiler, öğrenciler yine sömürü politikalarının hedefinde olacaktır.

Bu çok katmanlı kriz ortamı içerisinde gençlik politize olmaktadır. Dünden bugüne taşınan salgın krizi uygulamaları halk gençliğinin var olan geleceksizliğini alabildiğine derinleştirmiş ve çok geniş bir işsizlik ordusunu yaratmıştır. Bu durum var olan çelişkileri ve sistemle gençlik arasında örülen duvarı büyütürken tepki ve isyanın birikmesine neden olmaktadır. Esas halka bu tepkinin yönünün ve niteliğinin ne olacağıdır.

Gençler; işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin gündemlerinden bağımsız ve izole değildir. Yaşanan tüm gelişmelerden ve politik süreçlerden dolaylımsız etkilenmektedir. Gençlik bu yoğun gündemden bağımsız değildir. Gençliğin biriken öfkesi hedefi ve yönü mevcut iktidara ve sisteme yönelmeli, "kaybedecek pek bir şeyi" kalmamış gençlerin "muhalif" kimliklerinin daha örgütlü bir güç ile buluşması gerekmektedir. Bu da var olan tepkiyi güçlendirecek ve sistemi topyekûn değiştiren bir dinamiği besleyecektir. Çünkü örgütlülük bugün kokuşmuş sistemin yerine özgür bir dünya yaratmanın biricik anahtarıdır.

işçilerde en fazla ölümün yaşandığı iş kolu olan mevsimlik tarım işçiliğinde çocuk işçiliği meşrulaştıran bakan, sevimli maskesini takınarak poz vermeye devam etti. Sınıf çelişkilerinin en yoğun yaşandığı alanlar olan yoksul mahalle ve köylerde milyonlarca öğrenci eğitime erişemiyor, erişse de niteliği yetersiz kalıyor.

Bu sene üniversiteye yerleşecek öğrenciler henüz salgının etkileri bitmemişken üniversiteye geçiş sınavına girmişlerdi. Yeni dönemde ise yerleştikleri okulların bir kısmı dışında çoğu uzaktan eğitime geçiş kararını henüz açıklamadı. Uzaktan eğitime geçiş kararı alan üniversiteler ise ders seçim tarihlerini henüz açıklamadı. Yasakların olduğu dönemde derslerin ne kadar niteliksiz geçtiği ortadaydı, yeni dönemin aynı doğrultuda olacağına öngörüsü öğrencilerin eğitim siste-

gösteren sömürücü niteliği, gençlerin devlete olan güvensizliğini büyütmesini sağlamıştır. Her 10 gençten 1'inin çalıştığı fakat çoğu gencin yoksulluk sınırının altında olduğu bilinmektedir. Gençlerin doldurduğu hizmet sektöründe salgınla beraber yaşanan krizin sonucunda işten çıkarmalar yüksek boyutlara ulaştı. Birçok çalışan öğrenci kovularak işsiz bırakıldı.

Yeni döneme girerken de işsizlik sorunu artmaya devam ederken öğrencilerde "ne olacağına" dair kaygılar büyümektedir. İşsizliğin büyümeye devam edeceği bilinmez bir şey değilken yeni bir bilinmez ortaya çıktı: "Okullar ne olacak?" Okulla bağlantılı olarak yurtlar ve kalınan evler sorunu da bilinmezlik içindedir. İş ve parası olmayan, şehre gelmesi gerekir mi gerekmez mi diye kara kara düşünen gençler; aile evinde "evde kalma"

KDP-TC işbirliği ve Topyekün Tasfiyenin Adımları

Burjuva siyasetin en bilindik özelliklerinden bazıları, dün söylediğini bugün inkar eden ya da söylememiş gibi davranan; dün yaptığını bugün sanki olmamış gibi kabul lenmeyen, inkârcı oportünist halidir. Halkın deyimiyle “tükürdüğünü yalama” hali özellikle AKP hükümetinin son 18 yıllık pratiğinde defalarca karşılaşılan, neredeyse sıradanlaşan bir durum haline gelmiştir.

Onlarca örnekle açıklanabilecek bu oportünist durum, en çok da Kürt sorunu söz konusu olduğunda veya dış politika mevzu bahis olduğunda ortaya çıkmaktadır. Kürt meselesine yönelik açıklamalardan, gerilla gruplarının büyük gösterilerle ülkeye gelişlerinden, İmrallı görüşmeleri ve oradan deklarasyonlarla, Dolmabahçe mutabakatıyla “büyütülen” ve Kürt sorununun çözümü olarak sunulan müzakerelerden, Cizre, Sur, Nusaybin gibi birçok Kürt il ve ilçesinde girişilen katliamlara, HDP eş genel başkanları, milletvekilleri ve belediye başkanlarının tutuklanmasına ve HDP’li belediyelere kayyum atanmasına, oradan Afrin işgali ve Rojava’ya yönelik saldırı ve işgal girişimine varan; “dün dün, bugün bugündür” sözlerinde ve yaşanan pratiklerde faşizmin inkarcı tavrını pratiğe uygulayan bir tutarsızlık ve riyakârlık söz konusudur.

Diğer taraftan Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) ile yürütülen ilişkilerde de benzer bir riyakârlık ve pragmatist tutum söz konusudur. Dün KDP’lileri “aşiret ağaları” ya da “postal yalayıcı-

lar” olarak niteleyen Tayyip Erdoğan ve şürekâsı, bugün Irak Kürdistan Bölgesel Yönetim Başkanı’nı en üst düzeyde karşılamaktadır. 2017’de KDP bağımsızlık referandumu yaptığında “onları aklıktan öldürürüz” diyen Tayyip Erdoğan, bugün görüşme yaptıkları masada, TC, Irak ve Irak Kürdistan Bölgesel Yönetim bayrağının yer almasına hiçbir tepki vermemiştir.

IRAK KÜRDİSTANI’NDA SÜREN İŞGAL VE ÇOKLU KATMANLI HESAPLAŞMALAR

ABD’nin Irak’ı işgalinden sonra Irak Kürdistanı bölgesinde kısmi olarak tanınan bölgesel yönetim, Barzani liderliğinde bölgeyi yönetmektedir. Geçtiğimiz yıllarda görev süresi dolmasına rağmen Barzani’nin seçime gitmemesi ve bir dizi diğer anti-demokratik uygulama yüzünden, özellikle (Kürdistan Yurtseverler Birliği) KYB ile ciddi gerginlikler yaşamıştı. Bu bölgedeki iktidar mücadelesi ve anti-demokratik uygulamalar her yönüyle devam etmektedir.

Diğer yandan KDP, TC ile “flört” ederek, hem bir destek arayışına giriyor hem de ABD emperyalizmi ve diğer emperyalistler arasındaki rekabette elini güçlendirmek istiyor. Elbette bu durumu gören emperyalistler de var olan KDP-TC yakınlaşmasından rahatsızlık duyarak duruma müdahale etmek istiyor. Neçirvan Barzani’nin Türkiye’yi ziyaretinin, Türkiye’nin gerginlik yaşadığı Fransa Cumhurbaşkanı Macron’un Irak’a yaptığı ziyaretten sadece saatler sonra gerçekleşmesi

dikkatleri çekti. Macron bu ziyaret sırasında “Türkiye, giderek Irak’ın iç işlerine daha fazla karışıyor” demişti. Macron’un bu sözlerinden hemen sonra, uzun süredir Türkiye’de resmi düzeyde ağırlanmayan Barzani’nin davet edilmesi ve en üst düzeyde kabul görmesi bu gelişmelerin bir diğer yanı oldu. Türkiye son dönemde gerek Libya’da gerekse de Suriye ve Doğu Akdeniz’deki politikalarından kaynaklı Fransa ile de ciddi bir gerginlik yaşamaktadır.

Elbette Neçirvan Barzani’nin Türkiye’ye çağrılmasının asıl önemli yanı, TC’nin PKK’ye yönelik operasyonlarında işbirliği yapma çağrısıdır. Faşist diktatörlük gerilla alanlarına yönelik giriştiği topyekün imha saldırılarında, daha önce defalarca yaptığı gibi yine KDP ve Peşmerge’yi kullanmak istemektedir. KDP’nin işbirlikçi, teslimiyetçi ve ihanetçi çizgisi, yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız TC’nin tükürdüğünü yalama siyasetinin güçlenmesine zemin hazırlamaktadır.

KDP ve PKK arasında bir süredir yaşanan gerilim ve yapılan karşılıklı suçlamalar, Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi Başkanı Ankara ziyareti sonrasında yeni bir boyut kazandı. PKK nin, “Ulusal bir suç işlemek”le suçladığı KDP, bunun aksini iddia ederek ve hatta işbirliğini güçlendiren argümanlar kullanarak PKK’yi suçlamaktadır. KDP, PKK’nin haklı ve meşru mücadelesine saldırarak ve kendi durumunu meşrulaştırarak, TC faşizminin saldırılarını ve katliamlarını meşrulaştırmakta

ve bunlara ortak olmaktadır. KDP yönetiminin PKK’yi “Kürt gençlerini öldürtmek”, “Kürdistan’ın kazanımlarını tehlikeye atmak”, “bütün Kürtler için baş ağrısı haline gelmek”le itham etmesi bunun en yalın göstergesidir.

Kendini Kürtlerin ulusal çıkarlarının temsilcisi olarak lanse eden KDP, PKK’yi de bu çıkarların önünde bir engel olarak görüyor. Ancak KDP’nin ulusal çıkardan anladığının yıllık 12 milyar doları bulan Türkiye’yle ticari ilişkilerden ibaret olduğuna ortadadır.

Netice itibarıyla, daha önce defalarca kez TC ile işbirliği yapan KDP yönetimi, PKK’ye karşı girişilen imha operasyonlarının bizzat içinde ve planlamasında yer alarak, “Ulusal Birlik” projesine ve Kürtlere ihanet etmiştir. Bugün TC’nin istemi üzerine Kandil’e yönelik operasyonlarda stratejik bir öneme sahip olan Zine Wertê’ye KDP’nin Peşmerge’leri yerleştirmesi, yeni katliam girişimlerinin habercisi niteliğindedir. Tamamen gerillanın kontrolünde olan bu bölgelere Peşmerge’nin yerleştirilmesi, KDP’den destek almadan bu bölgelere giremeyen TC’nin iştahını kabartmaktadır.

KDP ve diğer Kürt partilerinin emperyalistler ve TC gibi faşist diktatörlüklerden medet ummaktan, haklı ve meşru bir mücadele yürüten Kürt Ulusal Hareketi’nin tasfiyesine ortak olmaktan vazgeçip, Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesi üzerinden yürüme yi esas alması gerekmektedir.

Sınıf Savaşımında Öğrenme ve Öğretme

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Sınıf savaşımında partiyi ve kitleleri örgütleme ve yönetmede temel sorun önderlik sorunudur. Doğru, bilimsel tarzda önderlik sorununun temel sacayağı ise ideolojik ve politik önderliktir. Bu başarılardan önce örgütsel-pratik önderlik de gerçekleştirilemez. Yönetmek bir bilimdir. Sınıf savaşımında tarihinde yönetim bilimi devrimin en temel sorunlarından biri olmuştur ve olmaya devam etmektedir. Doğru ve bilimsel temelde yönetim tarzından uzaklaşan yani gerçeklerden ve halktan uzaklaşan, devrimin yönetim bilimini gerçekleştiremez.

“Yönetmeye” çalışılsa bile bu tarz, bürokratik bir yönetim tarzı olur, MLM bir yönetim tarzı olamaz. Yönetim bir bilim ise sınıfsal ve toplumsal gerçeklik hakkında bilgi, olmazsa olmazdır. Sömürü ve zulüm sistemini ve her türden gericiliği alt etmek için kitleleri örgütlemek gerekir, bu görev partininidir. Parti devrimci teoriye, tarih bilgisine ve pratik derinliğe sahip olmadan devrimci hareketi zafere ulaştıramaz. Bu görevi başarmak; gerçeği tanımak, anlamak, kavramakla mümkündür. Somut şartların somut tahlili için nesnel gerçeğe hükmeden, onu yöneten yasaları doğru ve bilimsel tarzda incelemek, ortaya çıkarmak gerekir. Olguları incelerken görüneni değil görünenin arkasındaki, bir cepheyi değil bütün cepheyi, bir şeyin parlak yanını değil zorluklarını, sadece cesaret yanı değil korku yanını, bilgi yanını değil bilgisiz yanını, sadece görünen olumlu yanını değil görünmeyen, ilerde ortaya çıkabilecek olumsuz yanını, sadece çelişkinin evrensel yanını değil, çelişkinin özgül yanını da görmek, anlamak ve kavramak zorunluluktur. Devrimin yaşanan sorunlarına yaklaşırken öznelci bir tarzda yaklaşılmalıdır.

Örgüt yönetme sanatında kadroların, militanların seçimi, görevlendirilmesi ve denetlenmesi temel önemde bir sorundur. Kadroların ve militanların seçiminde izlenmesi gereken yöntem onu her yönüyle tanımak ve bilmektir. Bu tanıma süreci pratik çalışma süreciyle elde edilir. Kadroların, militanların iç gelişimini kavramak, onu bütün yönleriyle anlamak çok defa kolay olmuyor. İç gelişim yasalarında gerçeğe ulaşmada yanılgılara düşülmektedir. Tek bir yanı, tek bir anı, tek bir özelliği ya da sadece bir faaliyet içinde ortaya çıkan bir özelliği görülebilmektedir. Parlak ve olumlu yanı görülmekte zorluklar karşısında ortaya çıkabilecek olumsuz özellikleri görülmemektedir. Yoldaşlarıyla birlikte olduğu andaki belli özellikleri ortaya çıkmakta ancak yoldaşlarıyla birlikte olmadıkları andaki özellikleri bilinmemekte ve anlaşılmamaktadır. Kişileri incelemekte devrimci çalışmada ortaya çıkan güçlü ve zayıf yanlarını, üstlendiği görev ve sorumluluğu yerine getirip getirmediği, birlikte faaliyet yürüttüğü yoldaşlara yaklaşımı bütünlüklü olarak değerlendirilmelidir. Tayin edici özellik ise halka, yoldaşlarına ve hatalarına karşı takındığı tavrıdır.

Küçük burjuvazinin üretim içindeki yeri sınırlı ve dardır. Onun sınıfsal gerçeği düşünme ufkunu da daraltmaktadır. Küçük burjuvazinin düşünme yönteminde bir cepheyi, bir ağacı, sürecin bir anını görme vardır. Bütün cepheyi, ormanı, bütünü görmede darlık, sınırlılık, gerilik ve yüzeysellik vardır. Çünkü gerçeği kavrama yöntemi bilimsel değildir. Öznel niyetiyle, öznel duygularıyla olaylara, gelişmelere yaklaşır ve sonuçlar çıkarır. Düşüncenin gerçekle örtüşmemesi olarak ifade edilen yanılgı, başarısızlığın dolayısıyla karamsarlığın ve umutsuzluğun zeminini yaratır. Düşüncede yüzeysellik ve

sübjektivizm, politikada oportünizm olarak ortaya çıkar.

Küçük burjuvazinin gerçeğin bilgisine ulaşma; bir olay ve bir kişi hakkında fikir edinme yöntemi tek yanlı ve yüzeyseldir. O sadece bir kişiyi en yakınında olanı dinler, ikinci kişiyi “muhatap” olanı, uzakta olanı dinlemez ve “gerçeğe” kolay varır. Gerçeğe ulaşmada ön yargılı ve peşin hükümlüdür. Yaşanan her hangi bir soruna çözüm bulmak için bir grup ile birlikte araştırma yapmak yerine tek başına “çözümler” bulmaya çalışır. Araştırma ve inceleme yapmak yerine duyumlarla “gerçeğe” ulaşır ve buna uygun hareket eder. Boş lafları, dedikoduları gerçek kabul eder. Kolektif iradenin hareketine uyması yerine bireyin iradesiyle hareket eder, onun peşinden gitmeyi, doğru bulur. Bireysel kurtarıcılar peşinden gitmeyi kendisine daha yakın bulur. Çünkü kolektifin iradesi ve disiplini onu sıkır, bunaltır. Gevşek, hantal ve disiplinsizdir. Yaşanan pratiklerden ders ve tecrübe çıkarmaz. Yalanlara kolay inanır. Araştırma inceleme derinleşme ve sorgulama yanı zayıftır. Başarısızlık ve hatalar karşısındaki tutumunda öz-eleştirel yaklaşma durumu yoktur. Başarısızlıktaki asıl payın kendisinde olduğunu görmez ve bu gerçeği kabul etmez. Düşünme yöntemindeki yanlışlığını gerçekler karşısındaki yanılgılarını kabul etmez. Hatasına neden olan “suçları” hep onun dışındaki olgularda ve kişilerde arar. Gerçeği doğru tarzda tahlil etmez, gerçeği tanımlarken soyut tanımlamalar, belirlemeler kullanır. Gerçeklik ve onun görünemeyen yönlerini ve onun gelişimini çözümlenmek aklına gelmez. Çalışmasını ve yönünü gerçek koşullara göre belirlemez. Çalışma yönünü o anki soyut ve anlık ihtiyaca ve dönemseller belirlemelere göre tayin eder. Yargıları gerçeğe örtüşmez. Peşin hükümlü ve önyargıdan kurtulmak için ciddi bir çaba göstermez ciddi bir adım atmaz. Düşünme yöntemini değiştirmeyi aklına getirmez. Gerçekler hatırlatıldığında ise “en doğruyu” kendisinin bildiğini iddia eder. Bencil, bireyci ve ukalâdır.

Küçük burjuva kendi iç gelişimini yeterince doğru ve bilimsel tarzda tahlil edemediği içindir ki yanılgılar-

dan ve abartılardan kurtulamaz. Dış dünyaya nasıl yaklaşıyorsa kendi iç dünyasına da aynı bakış açısıyla yaklaşır ve aynı abartılara düşer. Kendi gerçekliğini çözümlenmekte tek yanlı, abartılı ve düşüncesi sınırlıdır. Kişilere yaklaşırken kişileri damgalama alışkanlığından kurtulmaz. Kendisini bilinçli, karşısındakini bilinçsiz görür. Ve iç dünyasını çok zaman gizler. “Sırlarını”, iç dünyasını kimseye açmaz. “En güvendiğine” bile açmaz. Çünkü o dünyada korkular, yetmezlikler, gerilikler var. Çünkü o dünyada bilgisizlik vardır. Bireycilik ve bencillik vardır. İç dünyasını kapalı tutar. Çünkü orada kendi iç gerçekliği saklıdır. Kendi iç gelişimini ve iç gerçekliğini yanılgılarından kurtulmaya başlayınca görmeye başlar. Ancak, o karşı karşıya gelmekten korktuğu, ifade etmekten çekindiği iç dünyası ve kendi gerçekliğiyle dış dünyanın yani çevresinin gerçekliğiyle çatışınca bunalıma girer. Çözümlemeyen her sorun bir karamsarlık ve umutsuzluk olarak karşısına çıkar.

Kişinin özünü incelemek onu anlamak, dış görünümüne, ifadesine tespit ve belirlemesine göre değil, kendi gerçek durumuna, çalışmalarında görev ve sorumluluklarına yaklaşımında ortaya çıkan özelliklerine göre incelemek, anlamak esas olanıdır, ancak bu her zaman kolay olmuyor. Tanımak ve anlamak bir süreç ve yaşanması gereken bir sosyal pratik sorundur. Küçük burjuvazinin ortak karakteristik özellikleri yaşadığı tek tek farklı olgularda farklı özellikler olarak ortaya çıkar. Ancak dikkatli bir gözlem ve inceleme gerçeğin tanımlanmasına giden kısa yollar gibidir. Kendi iç kapılarını kolay açmayan, gerçekliğine ulaşılmasını istemeyenlerin çözümlenmesi her zaman olduğu gibi yönetici konumda olan sınıf bilinçli proleterlerin görevidir. Her şeyin zıddıyla birlikte var olduğu ve olacağı açıktır. Zıtların birliği tali mücadelesi esas ilkesi kişileri tanıma ve anlamada elden bırakılmaması gereken ilkedir. Diyalektik düşünme yöntemi materyalist bilgi yöntemi sınıf bilinçli proleterlere her zaman yol gösteren kılavuzdur, gerçeğe ulaşmada izlenmesi gereken bir yöntemdir. Çelişkisiz olgu ve gerçek yoktur, dolayısıyla insan kişiliğinde de çelişme ve zıtların mücadelesi

mevcuttur. Küçük burjuvazinin buna yaklaşımında kullandığı yöntem metafiziktir. Bilgi elde etme silahı ise idealist bakış ve idealist felsefedir. Sorunları ele alma inceleme ve çözümleme tarzında esas olan, tayin edici ve başlıca olana bakmak ve onu çözümlemektir. Esas yan, her zaman olguların görünen yanında ortaya çıkmaz, bazen görünmeyen yanında saklıdır. Bu hemen elde edilmez, bu bir çalışma ve bir süreç sorundur. Bulunup açığa çıkarılması için doğru ve bilimsel bakış açısına sahip olmak gerekir.

Dünyada karmaşık olmayan şey yoktur. Toplumsal ilişkiler içinde ve üretim süreci içinde şekillenen insan kişiliğinin özellikleri de karmaşık ve komplikedir. Soruna bir tek, bir anlık, bir tek görünüşle bakmamayı öğrenmek gerekir. Tek bir zaman diliminde "bir anlık zaman diliminde" ortaya çıkan olgunun, kişilik özelliklerini anlamak açısından tayin edici olgu olmadığını öğrenmek gerekir. Kişinin kendisini tanımlamasına bakarak "söylenene" göre değerlendirme yapılmaz. Söylenmesi gereken ancak idealist düşünme tarzının engel olduğu geriliklerin aşılması gerekir. Söylenmeyi keşfetmek çözümlemek ortaya çıkarmak önemlidir. Değerlendirmeler, tespit ve belirlemeler "tek bir ana", "tek yana", "tek özelliğe", "tek bir faaliyet ve tek bir çalışma"ya bakarak yapma yöntemi diyalektik ve bilimsel olamaz. Üstünkörü, yüzeysel, tek taraflı, tek anlık, uzaktan bakarak, bir göz atarak, niyetler ve duygular katılarak düşünmek vb. küçük burjuvazinin sıkça ve çok defa başvurduğu düşünme yöntemidir. Küçük burjuva, şeyleri olduğu gibi anlatmaz, yansıtmaz, bütünlük içinde ifade etmez. Oysa olgular arasında ilişkiler, bağlar, karşılıklı etkileme ve etkilenmeler vardır. Üstünkörü, yüzeysel, uzaktan bir göz atma ile çıplak gerçek görülmez. Bundandır ki teleskop ve mikroskoba ihtiyaç duyulur. Yani MLM bakış açısına ihtiyaç vardır. Bunlar olmadan gerçeklik anlaşılmaz. Gerçeklik anlaşılmayınca yanılgılar, abartılar ortaya çıkar. Yanılgılar ve abartılarla başarı kazanılmaz, zafer hiç elde edilmez.

Küçük burjuvazi bir şeyin ya iyi ya da kötü gittiğini ifade eder. Çalışmaları tahlil ederken ya onaylar ya da inkar eder. Kendi yaptığı çalışmalar ve örgütlediği faaliyetler, kendi örgütünün, komitesinin ya da sevdiği bir yoldaşının yaptığı işleri olumlar ve onaylar. Ancak kendi yapmadığı, başka başka bir komitenin yaptığı ya da sevmediği bir yoldaşının yaptığı işe ise çok defa karşı çıkar olumsuzlar ve ya-

Kişinin özünü incelemek onu anlamak, dış görünümüne, ifadesine tespit ve belirlemesine göre değil, kendi gerçek durumuna, çalışmalarda görev ve sorumluluklarına yaklaşımında ortaya çıkan özelliklerine göre incelemek, anlamak esas olmalıdır, ancak bu her zaman kolay olmuyor. Tanımak ve anlamak bir süreç ve yaşanması gereken bir sosyal pratik sorundur. Küçük burjuvazinin ortak karakteristik özellikleri yaşadığı tek tek farklı olgularda farklı özellikler olarak ortaya çıkar. Ancak dikkatli bir gözlem ve inceleme gerçeğin tanımlanmasına giden kısa yollar gibidir.

onaylamaz, inkar eder. Oysa hiçbir şey her yönüyle "iyi" değildir. Aynı zamanda her yönüyle de "kötü" değildir. Diyalektik bakış açısı ve yöntemi olayları, olguları ve kişileri böyle değerlendirmez. İncelemeden, araştırmadan, derinleşmeden hemen yargıya varmaz.

Küçük burjuva düşünme yönteminde bütünüyle "övgü veya yerme", "olumlama veya olumsuzlama", "kabul veya red" vardır. Gerçeğe itibar etmek yerine, gerçeğe örtüşmeyen söylentilere, boş sözlere itibar eder. Abartı onun vazgeçilmez yaşam parçasıdır. Bir olayı, bir kişiyi değerlendirirken bütünüyle övgüye ya da bütünüyle yermeye başvurur. Bir süre önce "övülen" bir süre sonra rahatlıkla hiçbir özeleştiriye dahi başvurmadan "yerilebilir" hatta daha da ileriye gidilerek, "yerin dibine batırılır." Kısa sürede bir önceki değerlendirmenin tamamen aksi yönünde yapılan değerlendirmenin temelinde küçük burjuva düşünme yöntemi vardır. Bu yöntem tek taraflı, üstünkörü, yüzeysel ve abartılıdır. Bu değerlendirme tarzı yanlış ve bilimsel

olmadığı gibi tehlikelidir de. Bu düşünme yöntemi örgütsel birliği zayıflatan, ortak yürüyüşü geriletken ve güven olgusunu ortadan kaldıran bir yöntemdir. Küçük burjuvazi başarıları kendisine, başarısızlıkları "başkasına" mâl eder. Özeleştirel yaklaşmayı "onursuzluk-küçülme" olarak algılar. Kendisine yönelik yapılan eleştiriyi kişiliğine yapılmış hakaret olarak kabul eder. Yönetici pozisyonunda iken her türlü eleştiriyi yapma ve "başkalarından" özeleştiri isteme hakkını rahatlıkla kendisinde bulurken, yönetilen pozisyona düşünce eleştiri hakkını kendisinde bulurken, özeleştiri yapmayı unuttur. Bu kez eleştirdiği, yenden yere vurduğu kesimle buluşur, onlarla hareket eder. Özeleştiri vermeden, dün söylediklerini unutarak, yaptığı eleştirilerin içeriğini unutarak, eleştirdiği kesimle ortak kader birliği yapar. Kaypak, tutarsız, iradesiz ve ilkesizdir. Disiplin ve kolektifin ortak iradesi karşısında panikler ve ortalığı velveleye verir.

Küçük burjuva, yönetici pozisyonunda iken "başkalarına" katı disiplini uygularken; "yönetilen" duruma gelince kendisine hatırlatılan disiplini "unuttur", disipline uymayı kabul etmez. Özgürlüğü her zaman kendisine bir hak olarak görürken özgürlüğün bütünüleyici ve tamamlayıcı unsuru olan disipline uymayı "hak" olarak görmez. Haklarını hatırlarken görevlerini unuttur. Kürsüde iken "iktidar", sıraya geçince "muhalefet" eder. Parti içinde iken doğruları, dışına çıkınca parti içinde söylediklerini unutarak, yanlış savunur. Yüzünü "evin" içine, düşüncelerini, dikkat ve ilgisini bireysel sorunlara; duyarlılığını "örgüt" sorunlarına yoğunlaştırır.

Kitlelerin, sınıf düşmanlarının, sınıf savaşımının, devrimci savaşımın sorunları, partinin gerçek sorunları üzerinde yoğunlaşmaz. İç didişmeden, bireylerle uğraşmaktan büyük zevk duyar. O müzmin bir yakınmacı, müzmin bir dert yanandır. Ağlama duvarı gibidir. Olumlu her şey kendisiyle, kendisinin var olduğu süreçle başlar. Kendisinin dışında olduğu süreç olumsuzdur. Kişilerin arkasında

konuşma, yargılama ve yerme "hakını" istediği gibi kullanır. Kişilerin önünde doğruyu söyleyemez, şaşırır. Kişilerin arkasında söylediklerinin aksini söylemeye başlar. Dürüst, alçakgönüllü olmaktan bahseder ancak dürüst davranmayı alçakgönüllü olmayı aklına getirmez. Çünkü o bir küçük burjuvadır. Gerçekle yüz yüze gelmez, gelemez. Çünkü gerçekler devrimcidir. Gerçeğin devrimci karakteri onu ürkütür.

Her olguyu iyi düşünmeli, bütün yönleri ile kapsamlı tarzda düşünmeli ve bu düşünme ışığında değerlendirme yapılmalıdır. Doğru ve bilimsel tarzda düşünmeyi öğrenmek gereklidir. Olguları, olayları kişileri inceleme-araştırma anlama, kavrama yöntemini öğrenmek. İnceleme-araştırma-derinleşme alışkanlığını yaşamın ve çalışmanın vazgeçilmez bir parçası/tarzı haline getirmek gereklidir. Bir şeyin gerçeğe uygun olup olmadığı ve gerçekten sağlam bir temele dayanıp dayanmadığı dikkatle düşünülmelidir. Bir olguyu, bir gelişmeyi değerlendirirken nedenleri üzerinde ve nasıl geliştiği konusunda iyi düşünmelidir. İncelemeden araştırmadan yüzeysel bir göz atmayla "onaylamamak", "red etmemek" gerekir. Partinin devrimci teorik düzeyini, savaş yeteneğini yükseltmek için bir zorunluluk ise düşünme yöntemini ve çalışma tarzını düzeltmek de bir o kadar zorunluluktur. Düşünme ve çalışma tarzının düzeltilmesi bilimsel bir karakter kazanması aynı zamanda proletarya partisinin örgütsel birliğini ve savaşma yeteneğini güçlendirir. Örgütsel birliğin zayıflaması, sınıf bilinçli proleterler arasındaki güveni birlikte ve ortak çalışma gücünü azaltır. Gerçek olmayan bilgi, yanlış çalışma tarzını ve örgütsel maddi birliğin zayıflamasını da getirir. Bu da başarıyı değil başarısızlığı, umudu değil umutsuzluğu, coşku ve heyecanı değil, karamsarlığı ve beraberinde mücadeleyi terk etmeyi getirir. Öğrenmeye doymadan, öğretmekten bıkmadan hareket etmek gerekmektedir. Eldeki bilgiyle yetinmeden gerçeği ve nesnel dünyayı yöneten yasaların bilgisini elde etmek ve bu bilgi ışığında nesnel dünyayı değiştirmek mücadelesini örgütlemek, sınıf savaşımının en büyük kazanımıdır. Bu kazanımla kitleler, devrimci savaş ve parti örgütlenir. Kitleler, devrimci savaş ve proletarya partisi örgütlenmeye başladığında her türlü gerilik ve zaaf ortadan kalkar.

"Fransa Lübnan'a Gelirken Amerika gibi Tehdit Ederek Gelmedi"

Lübnan'da son dönemde yaşanan gelişmeler üzerine araştırmacı-yazar Faik Bulut ile Yeni Demokrasi Gazetesi olarak bir röportaj gerçekleştirdik. Bulut, Lübnan'daki parçalı yapıya dair aktarımda bulunurken patlamanın ardından oluşturulan hükümetin Fransa ve ABD tarafından tayin edilmiş olduğunu söyledi.

YENİ DEMOKRASİ- *Beyrut Limanı'nda büyük bir patlama yaşandı bu patlamayı ve yaşanan gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?*

FAİK BULUT- Bu patlama, her türlü spekülasyona açık ama her türlü spekülasyon da muhtemel diyebiliriz. İsrail de patlatmış olabilir; Hizbullah'ın orada cephanelikleri de olabilir yani her şey mümkün. Beyrut Limanı ya da Beyrut'un kendisi için muhakkak şudur diyemiyoruz. Zaten açıklığa kavuşmuş bir şey de yok. Son suçlama yine öyle, -ama taraflardan birisi ki bu Hizbullah tarafı değil; Hizbullah'a karşı olan blok- otomatikman liman patlamasını da Hizbullah'ın üstüne yıkıyor. Yani "Hizbullah, bu patlamanın sebebidir" diyor. Aslında bir tarafta İsrail, Amerika, Suudi Arabistan gibi Petro-dolar şeyhlikleri, diğer tarafta Hizbullah, Suriye ve İran arasındaki bloklaşmanın kapışmasıdır. Bu patlamadan polisiye bir şey çıkaracağımıza, belki de "hepsinin bütünüdür" demeliyiz.

Bahsedilen patlama Hizbullah'ın elini Lübnan içinde zayıflattı. Şöyle zayıflattı; aslında Lübnan'da emekçilerin ayaklanması hatta "baldırı çıplakların", en yoksulların yani en altta kalmışların kendiliğinden ayaklanmaları vardı. Başlangıçta Hizbullah, bunu olumlu karşıladı. Daha sonra baktı ki her kesim bu ayaklanmayı, Hizbullah'ın da içinde olduğu koalisyon hükümetine yani Hıristiyanların bir kolu yani Cumhurbaşkanı Mişel Avn'ın parti olarak bloku, Hizbullah, Emel (Şii) örgütünden oluşan siyasi bloka karşı

kullanmaya başladılar, hatta kışkırtmaya başladılar. O zaman Hizbullah, elini eteğini halk kalkışmasından çekti, engellemeye çalıştı; belli bir yere kadar da önledi. Şimdi bir şey olur siz dersiniz ki sizin yüzünüzden yani böyle suçlama yaparsınız. Ama hayır burada özel olarak bu öfkeli ve açlar hareketini; zincirlerinden başka kopartacak bir şeyi olmayanların hareketinden, bu sefer mezhepçilik, dincilik, (Hıristiyan-Müslüman; Sünni-Şii çatışması), etnik ayrımcılık (Maruni-Dürzi çatışması) üzerine bir kutuplaşma yaratıldı. Bu kutuplaşma Hizbullah'ı zor durumda bıraktı. Çünkü Hizbullah, söz konusu koalisyonun bel kemiği idi ve Hizbullah'ın üyesi olan

tiyan ve Suudi yanlısı Sünni işbirlikçiler) için iyice lanetli bir şeydir... Bu Hizbullah'ın Suriye ile birlikte IŞİD gibi İslamcı örgütlere karşı silahlı savaşı, aynı zamanda Körfez'in aleyhine çalışması... Hizbullah'ın Hariri grubuna karşı sert söylemlerde bulunması... (Suudileri, Körfez'dekileri temsil eden El Mustakbel grubu yani Müstakbel/Gelecek Partisi'dir, bu da Hariri grubudur) Hariri grubunun hem İsrail'e göz kırpması hem Arap gericiliği ile iş tutması -ki kendisi de egemen sınıfın bir parçasıdır. Sünni burjuvazinin hatta komprador burjuvazinin bir temsilcisidir. Dolayısıyla bunu böyle bir sınıf savaşından çıkartarak Sünni-Şii; Hıristiyan-Müslüman karşıtlığına dönüş-

lar egemenin egemeni değil; ikinci dereceden egemen sınıflar sayılırlar. Dolayısıyla büyük patronlar tarafından kabul görmezler.

Hizbullah, bu noktada büyük bir hata yaptı; halkın o kalkışmasına, baldırı çıplakların, öfkeli bir hareketi diyerek sahip çıkayım derken, egemen bloklar daha aktif davranıp kitleleri Hizbullah aleyhine yönlendirince, Hizbullah jeopolitikten yola çıktı. Şöyle ki; jeopolitik açıdan bizim direngen cephe dediğimiz bloku yıpratmanın, buraya karşı mücadele etmenin bir parçası haline geldi. Dolayısıyla Hizbullah bu öfkeliiler arasından kendi adamlarını çekti. Bu öfkeliiler ve açlar hareketi içerisinde Hizbullah'ın tabanından çok sayıda kişi vardı, hatta Hizbullah'ı dinlemeyenler bile oldu. Hizbullah onların hepsini çekti, çekmenin ötesinde suçladı: "Bu ayaklanma emperyalistlerin kışkırttığı bir şeydir", "Parayla bunları sokağa çıkartıyorlar" dediler. Yetmedi, Hizbullah bazı yerlerde de bunlara saldırdı. Polis ve asker gücünü kullandı çünkü Hizbullah'ın da Emniyet teşkilatı içinde çokça adamı var. Zaten hükümet ortağı olduğu için daha fazla inisiyatif aldı ve bunu devletin adına yaptı, devlet de şiddet aracı olduğuna göre...

Bu sefer, "Bakın hani Hizbullah kimsesizlerin sahibiydi, ne oldu?" şeklindeki söylemler kitle içerisinde çoğaldı. Hizbullah böylece epeyce bir puan kaybetti. Durum bu olunca, Hizbullah'ın sadece kemikleşmiş kitlesi kaldı. Kim yapmış olursa olsun bu liman patlaması olayı tam da o zamana denk düştü veya getirildi. Liman olayında da "Hizbullah'ın cephaneliği vardı" denilerek bu defa suçlama, örgütü baskı altına alarak ona silah bıraktırma operasyonuna dönüştürüldü. Hal böyle olunca, ABD başından beri neredeyse bir seneden fazla süren ayaklanma boyunca, "Biz bunu düzeltiriz. Ancak Hizbullah'ı koalisyon hükümetinden atarsanız, Hizbullah'ı hükümete katmazsanız, ona ambargo uygularsanız ve silah bir-

kişi, başbakanlık makamında oturuyordu. Lübnanlı egemenler, komprador burjuvazi açısından bu durum normal değildi; kurallara aykırıydı. Normalde ilk başbakan Hizbullah'ın müttefiki olan Cumhurbaşkanı Mişel Avn'ın damadıydı. Fakat çok fazla yolsuzluğa karıştığı ve bunlar skandal olduğu için mecburen istifa etti. O istifa edince de boşluk dolsun diye Hizbullah'ın adayı başbakan oldu. Hizbullah'ın adayının başbakan olması ise Lübnan tarihinde kabul edilemez bir şeydir. Çünkü Şiiiler hep en aşağı görülen kesim. Hele hele Şiiileri en radikal temsil eden Hizbullah'ın üyesi olması, komprador egemenler (Batıcı Hıris-

türmek istediler ve daha çok da Şiiiler aleyhine kullandılar.

Onlar açısından normal yönetim tarzı şudur: Başta Fransa olmak üzere Lübnan'da sömürgecilerin koyduğu yasalara göre; Cumharbaşkanı Hıristiyan egemenlerinden olur; başbakan, Müslümanlardan Sünnilerden olur; parlamento başkanı, nüfus olarak da baktığımızda Şiiilerden olur; gerisine, yani Dürzilere de bakanlıklar verilir. Ama düşünün ki bir Şii birden başbakan oluyor. Egemenin de egemeni olan sınıflar bunları kabul etmiyor. Oysa Hizbullah da bir egemen sınıfı temsil ediyor, Emel (Şii) örgütü de bir egemen sınıfı temsil ediyor ama bun-

Macron, Mısır'a ve bir iki yere daha gitti. Bir de Lübnan'a da gelirken Amerika gibi kabaca ve tehdit ederek gelmedi. İyi polisi oynamaya başladı. Yani Amerika'nın tamamen terör listesine koyduğu Hizbullah'ı "bu" şekilde tanımlamadı; yeni bir hükümetin kurulması için Hizbullah temsilcisiyle görüştü. Buradaki mesele, Hizbullah'ı silahların elinden alıp küresel sistem nasıl içine çekerim taktiği.

raktırırmanız; İran yanlılarına böyle yaparsanız, biz de size IMF'yi getiririz" dedi. ABD'nin diplomatları başından beri bunları söylüyorlar.

YD- Macron'un 1 Eylül'de Lübnan'a gidişi nasıl okunmalı? Fransa'nın Lübnan siyasetinin parçalı yapısından faydalanmaya çalıştığı söylenebilir mi?

FAİK BULUT- Fransa 1. Dünya Savaşı'ndan sonra Lübnan'ı mandasına aldı. İşin ilginç tarafı 1 Eylül güya hem Lübnan'ın bağımsızlığının yüzüncü yılı; hem Osmanlı'nın çöküşünün yüzüncü yılı; hem Fransa'nın gelişiminin yüzüncü yılıydı. Bir kere Macron'un geldiği tarih hem anlamlı hem problemlidir.

ABD çok fazla tereddütte kaldı... Evet, Lübnan'ın o komprador burjuvazisi dediğimiz kesimiyle iş tutuyor (Gerek Sünni kesimle Suudi üzerinden veya Suudi olmadan).

Hem de özellikle Hıristiyan burjuvazisi üzerinden. Bu arada, Hıristiyanlığı, ayrımcılığın ve imtiyazcılığın temel argümanı haline getiren komprador burjuvazidir. Bunun üzerine boşluğun üstüne Fransa atladı. ABD, biliyorsunuz tereddütlerde; Akdeniz'de henüz tam tavır belirleyememiş; Libya meselesinde ve Suriye'de fazlaca ikircikli. Lübnan'da da böyle tereddüt etti. Dikkat edin Macron sadece Lübnan'a gitmedi. Macron mesela Mısır'a da gitti, Irak ile Ürdün'e de. Buralar ABD emperyalizminin boşluk bıraktığı yerler. Bu ABD emperyalizminin eskisi kadar hükmedemediğini göstermesi bakımından önemli; tereddütler var; sarsıntılar var. İşte Macron'un eski sömürgeci damarları kabardı.

YD- Fransa'nın bu çıkışı, Macron'un ülke içerisindeki durumuyla da ilgili mi?

FAİK BULUT- Macron ülkesinde krizde, popülerliği azaldı ve seçimlerde kaybedebilir. Libya meselesinde bir iki hamle yaptı Yunanistan üzerinden. Avrupa'nın sözcüsü gibi davranmaya

çalıştı. Almanya Doğu Avrupa'yı arka bahçesi gibi kullanırken Fransa Akdeniz'i arka bahçesi ve yaşam alanı olarak kullanma peşinde. Macron, Mısır'a ve bir iki yere daha gitti. Bir de Lübnan'a da gelirken Amerika gibi kabaca ve tehdit ederek gelmedi. İyi polisi oynamaya başladı. Yani Amerika'nın tamamen terör listesine koyduğu Hizbullah'ı "bu" şekilde tanım-

lamadı; yeni bir hükümetin kurulması için Hizbullah temsilcisiyle görüştü. Buradaki mesele, Hizbullah'ı silahların elinden alıp küresel sistem nasıl içine çekerim taktiği. Hizbullah çemberinin dışına çıkmış, şunu çemberine içine çekelim bağlamında bir şeyler söylendi. Kısacası böyle Macron geldi. Macron kendince Avrupa'nın daha doğrusu Fransa'nın nispeten daha yumuşak şekilde sömürgeci şartlarını dayattı. Orada da simge; Macron'un Lübnan'ın meşhur şarkıcısı Feyruz ile görüşmesi oldu. Çünkü Feyruz, Lübnan'ın ortak paydası, birlik simgesi. Bir algı yönetimi olarak onunla görüştü. ABD bu süreçte Fransa ile uyum halinde olduğu yönünde demeçler verdi. Fakat alttan alta Fransa'nın o girişimlerinin hepsini baltalamak için elinden geleni yaptı. Yani mesela, Macron gelmeden önce ve geldikten sonra ABD'nin büyükelçisi televizyon televizyon gezerek "onların yapabileceği bir şey yok" anlamında ifadelerde bulundu. Özetle bu girişimlerin hepsini emperyalistlerin yeniden pay kapma kavgası olarak almak; emper-

yalistlerin arasında savaşlar olmasa da bu tür kavgalar/kapışmalar/mücadeleler olduğunu anlamak lazım.

Fransa'nın belki ABD'de yakaladığı en önemli açık şuydu; Trump şimdi Kasım ayı seçimleriyle ilgileniyor. Hemen hiç anlamadığı dış politikayı savunma bakanlığı ve dışişleri bakanlığına devretti. Savunma bakanlığı ve dışişleri bakanlığında güçlü olan kesim ise Siyonist lobi.

Siyonist lobi oralarda çok güçlü. Bunlar da muhtemelen o Lübnan meselesini, bir şekilde Filistin meselesinin geri plana itilmesi hatta yok sayılmasına ve Lübnan'la İsrail'in barışması -yani uzlaşım birbirilerini tanımaları meselesine bağlamaya çalışacaklar. Bu aynı zamanda İsrail'in bölgedeki plan ve projelerinin kabul edilmesi manasına geliyor ki -hani malum Birleşik Arap Emirlikleri İsrail ile son iki üç gündür birbirleriyle uzlaştılar, sözleşmeler yaptılar. Bu durum Arap dünyasının bölünmesi anlamına geliyor. Bir de bu yönüyle bakalım.

YD- Peki, patlamanın ardından içerisinde Hizbullah'ın da bulunduğu hükümetin düşürülmesi ve Mustafa Edip'in kurmakla görevlendirildiği yeni hükümette kesimler kimler?

FAİK BULUT- Feshedilen hükümetin -tekrar ediyorum, başbakanı Hizbullah'tandı fakat diğer bakanlıklar, 14 Mart bloku, 8 Mart blokunun -işte bu blokların; Hizbullah, Emel örgütü, cumhurbaşkanının partisinin-hükümetiydi (birkaç bağımsız da bakanlık almış olabilir). Şimdiki hükümet teknokrat hükümet adı altında direkt Fransa ve ABD tarafından tayin edilmiş durumda, bu anlamıyla bakarsanız buna sivil görünümü bir

Amerikan-Fransız sessiz darbesi diyebilirsiniz. Biraz daha derin baktığınızda bu hükümetin geliş sürecinde Lübnan'da darbe oldu denilebilir.

Hükümeti kuranların arkasına aldığı güce bakın, başbakan aday Mustafa Edip büyük havalarda, danışmıyor. Kafasına göre veya hazırlanıp önüne konulmuş bir plana göre hareket ediyor. Parlamentodaki o partilerin sözcüleriyle görüşmesi yok. Cumhurbaşkanı bile diyor ki: "Kaç bakan olacak burada? Bakanlıkların dağılımı nasıl olacak? Hangisi hangi gücü temsil edecek? Hala bilmiyorum."

YD- Peki bunun talimatını Cumhurbaşkanı Mişel Avn vermemiş miydi, nasıl bu kadar dışında kalıyor?

FAİK BULUT- O da mecbur, şundan dolayı mecbur yani lobi içerisinde lobi var. Geçmiş Lübnan Cumhurbaşkanları Kulübü diye bir lobi var. Baskı grubu. Bu grup ortak bir bildiri yayınlamış -egemenlere ABD'ye ve özellikle Fransa'ya yarayan bir şey. Diyor ki; cumhurbaşkanına "sen ne olursa olsun Başbakan'ın hükümet kurması için belirlediği listeyi imzala, boş bir kâğıda imzanı at Mustafa Edip altını doldursun." İşte sorunun bir yanı da böyledir; parlamentodaki taraflar da memnun değil.

YD- Son olarak hala devam eden protesto eylemlerinin geleceğini nasıl değerlendiriyorsunuz?

FAİK BULUT- Halk ayaklanması, bir gidip bir geliyor, -biliyorsunuz bunlar spontanedir, kendiliğindedir. Nispeten içerisinde ufak tefek örgütlülükler var. Lübnan Komünist Partisi bir dönem özellikle güneyde ciddi bir şekilde örgütlü bir halk hareketi yürüttü -bunun bir kolu olarak ama o bütün Lübnan'ı kapsayamadı. Dolayısıyla spontane diyebilirsiniz, saman alevi gibi bir parlıyor bir sönüyor. Epey insan polisle çatıştı fakat bu eylemlerin ciddi bir stratejisi yok. Ciddi bir strateji olmadığında seferberliği nereden yapacaksınız, önderliği nereden yapacaksınız belli değil. Bu belli olmaması sadece o sınıf hareketinin kendiliğindenliğinden kaynaklanmıyor. Ne yazık ki özellikle İran ve Lübnan gibi çok mezhepli, çok dinli, çok etnili bir yaşam tarzının anayasaya girmesinde kaynaklı bir tarafın dediğini diğer taraf kendine karşı olarak kabul ettiği için sınıf birleşmiyor.

Buca, Ulucanlar, Diyarbakır: TÜKENMEYİZ KIRMAK İLE!

Rakamların soğuk yüzü, ölümün soğuk yüzüyle insanlığın sıcaklığının yan yanlığını ne kadar ifade edebilir? Bir ömre sığdırılanlar "bir ölümler" ne kadar anlatılabilir? Hele hele bahsedilen ömür, yaşamı güzelleştirmeye adanmış bir ömürse ve tekil değil çoğulsa, üstelik doğanın döngüsü gereği değil, insan yapımı ateş kusan metallere, sadece insan görüntüsüne sahip olabilenlerce saçılmışsa en güzel ömürlerin üstüne, sözün ağırlığı bitmiştir artık... artık ağırlık; geçmişin bugünün ve geleceği yaratmanın sorumluluğunu üstlenmiş olanların omzundadır. Sicilinde her türlü lekeyi barındıran bu faşist devlet 26 Eylül 1999'da Ankara Ulucanlar'da hapisanedeki tutsaklara karşı ilk defa silah kullanarak yok etmeye çalışmıştır genç ömürleri, ama onların bayrağı diğerlerine devretmesini sağlamıştır sadece.

24 Eylül 1996'da Diyarbakır Hapishanesi'nde kafaları çivili tahtalarla parçalanarak PKK tutsaklarının yarattıkları değerlere sarılmak, özgürlük koşusunu

da tükenmez adımlar atmak, bırakılan mirasa sahip çıkmanın adıdır o sorumluluk. "Barış" asla olmayacaktır çünkü On'ların hesabı sorulmadan, hedeflenen ideale ulaşılmadan... İki tutsak katliamı protesto için kendini yakmıştı Diyarbakır Zindanında. O ateş Devrimci Kawa'nın yaktığı ateşi, çağlar boyu

harlandırılmıştı ezilen Kürt halkının yiğit evlatlarıyla. 82'de Newroz'da Diyarbakır Zindanında Dörtler'le büyümüştü o ateş. Şimdi söndürebilir miyiz o ateşi, elimizi ateşten çekebilir miyiz yanma korkusuyla? Görüldü ki, F Tipi hapisanelere geçişin "provasını" yapmıştı devlet Ulucanlar'da. Sonrasında 19 Aralık katliamını da görecektik, görecektik ve sözcüklerin ne kadar az şey anlatabildiğine şaşacaktık bir kez daha...

Devrimci, yurtsever tutsaklara teslimiyetin, tecridin dayatıldığı bu günlerde parti ve devrim şehitlerinden öğrenmek, geçmişten güç almak zorundayız bir kez daha. O tarih ki hem kanlı katliamlarla hem de nice onurlu direnişlerle yazılmıştır ve her saldırı muhakkak yanıtlanmıştır yaşamı güzelleştirenlerce. Ama az, ama eksik söylenecek sözümüz olmuşsa da

her daim, bundan sonra sözden çok omuzlardaki sorumlulukla eylemin gücündedir yanıt. Ne söylesek az kalacaktır On'lara dair, ne söylesek eksik... En güzeli, yaşamımızla veriyoruz yanıtı: Gidene dek bu yolda başımız, kavganızı devam ettiriyor yoldaşlarımız.

Diyarbakır katliamında katledilen PKK'li tutsaklar: Edip Direkçi, Erkan Perişan, Rıdvan Bulut, Nimet Çakmak, Hakkı Tekin, Ahmet Çelik, M. Sabri Gümüş, Cemal Çam, Kadir Demir, Mehmet Aslan. Protesto için kendini yakanlar: Hamdullah Şengüner, Vedat Aydemir. Ulucanlar'da katledilen devrimci tutsaklar: Halil Türker (TKP/ML), Önder Gençaslan (TKP(ML)), Mahir Emsalsiz (TKP(ML)), Ümit Altıntaş (TKİP), Nevzat Çiftçi (TKİP), Abuzer Çat (MLKP), Zafer Kırbıyık (TKİB), Aziz Dönmez (DHKP-C), Ahmet Savran (DHKP-C), İsmet Kavaklıoğlu (DHKP-C)

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ergin Altın: Ardahan Hanak Suluçayır doğumludur. 30 Eylül 1978'de Ardahan'ın Damal ilçesinde sivil faşistlerle çıkan çatışmada şehit düştü.

O. Özcan Doyuranlar: Haziran 1982'de gözaltına alındı, Ekim 1982'de Lüleburgaz'da işkencede katledilmiştir.

AMUTKA ŞEHİTLERİ

Dersim Hozat Amutka mezrasında TC askerleri ile Halk Ordusu gerillaları arasında 26 Eylül 1983'de çıkan çatışmada **Ali Karadağ, Aziz Süer ve Murat Diri** şehit düştüler.

Hasan Hakkı Erdoğan: 1960 Elazığ Karakoçan Pamuklu doğumludur. Pek çok ilde ve İşçi Köylü Kurtuluşu (İKK) Yazı Kurulu'nda görev aldı. Defalarca tutuklandı ve işkence gördü ama tavrı netti: Ser verip sır vermemek. Hapishane sonrası tereddütsüz kavgada yer aldı. 18 Eylül 1984'te gözaltına alındı, aynı net tavrı göstererek çözülmemesi üzerine 30 Eylül'de

işkenceyle katledildi.

Hıdır Yeter: 1963 Dersim Hozat Taşkirek (Kavuktepe) doğumludur. 25 Eylül 1986'da Erzincan Tercan'a bağlı Yollarüstü Karakolu baskını sırasında çatışmada yaralandı ve işkencede katledildi.

DUMANLI ŞEHİTLERİ

27 Eylül 1989'de Tokat Almus'a bağlı Varzıl Köyü yakınlarında, Dumanlı Dağı Halk Ordusu gerillalarıyla kolluk güçleri arasında şiddetli bir çatışmaya tanıklık ediyordu. Dağ susmuş ihanet çember atmış ve öfke patlamaları ve sloganlar eşliğinde yoldaşlık sıcaklığının anı harmanlanırken emekçi kudretini bilinciyle harmanlayan **Bahattin Günel**, kadına vurulan pranganın parçalama kudretini ajitasyon yapan **Leyla Karakoç**, kendini savaşın içinde çelikleştiren **Ümit Güner** ve irade savaşımını bilgiye dönüştüren **Zeynel Çalpar** ölümsüzlüklerini yoldaşlarına birer intikam yemini olarak bıraktılar.

ALMUS KADIVAKFI ŞEHİTLERİ

Mehmet Şahin: 1974 Tokat Merkezeye bağlı Bağderesi köyünde orta halli Türk milliyetine mensup, Alevi kökenli bir ailenin çocuğu olarak doğdu. 1994 yıllarında öğrencilik yaşamında tanıştı Proletarya Partisiyle.

1996 yılında Karadeniz bölgesindeki gerilla saflarına katıldı. "Yüzmeyi öğrenmek için ıslanmayı göze alacaksın" diyerek daldı kavganın içine. Cesaret tohumunu bilinciyle, inancıyla işleyerek büyüttü. Öncü olma cesareti, rüzgara karşı durma cesareti, her tökezlemede yeniden doğrulup zorla zirvelere yürüme cesareti.

O, öğrenme yöntemi olarak daima pratiğe dalmayı esas alırdı. Sorumluluk almaktan çekinenlere çok kızardı. Bir işi yapıp yapamayacağı sorulduğunda hep şu cevabı verirdi: "Nasıl yapacağımı gösterirseniz yaparım." Bu anlayış onun askeri olarak herkesten daha kısa sürede gelişmesini sağladı. Onlarca çatışma deneyimini geniş arazi bilgisiyle birleştirerek kendini geliştirdi. 27 Eylül 2001'de Tokat Kadivakfı'nda çıkan çatışmada yoldaşı Cihan Fındık ile birlikte ölümsüzleşti.

Cihan Fındık: 1979 Dersim Pertek doğumlu olan Cihan Fındık, köyü gerillaların sık sık uğradığı bir yer olduğu için gerilla ile hep iç içeydi. İstanbul'a gittiğinde ise Partiyeye

ilişkiye geçti ve TMLGB'de örgütlendi. İşçi-semt alanında örgütlenme yaptı. Ardından bir süre örgütten koptu. İzmir'de TMLGB saflarında yeniden örgütlenerek tekrar mücadeleye başladı. 2000 Ağustos'unda gerillaya katıldı. Ve artık çocukluğunun düşleri olan gerillaydı artık. İbo, Ali Haydar, Polat, Hüseyin, Doğan, İsmail ve daha niceleri gibi silah elde korku salacak efendilere, zalimlere başkaldıracak, halkın sevgilisi olacaktı. Bu dönemde gerileme yaşadı. Ancak zaaflarıyla yüzleşerek yoldaşlarının da yardımlarıyla kendini topladı.

Artık "mücadeleye tekrar dönmek istiyorum, daha kararlı bir şekilde" demişti. Burjuvaziye teslim olmuştu, kendini yaşamak istemişti. Artık bunları istemiyor, yeniden şekillenmek, dağların coşkunluğuyla hafiflemek istiyordu. Her defasında hızlanan adımlarla tırmanmaya başladı zirveleri. Her çatışma, savaşma bilincini derinleştirdi, her şehit düşmana olan kinini artırdı. Halo (Sinan Günel)'in hesabını soracak eylem timinde yer aldığını duyunca heyecan ve sevinçten yerinde duramıyordu. Cihan Fındık, partinin bu görevini yerine getirirken, hesap sorma bilincini kuşanarak Proletarya Partisi militanı olarak ölümsüzleşti.

Yazının başlangıcı 24. sayfadadır.

fiziken yitirmiştir. Ama yoldaşımızın yürüttüğü mücadele, dorukları fethetme bilinci, idealleri devrime, partimize, komsomolumuza ve yoldaşlarımıza güç katmaya devam edecektir.

Önder yoldaşımız Nubar'ın yaşamı ve mücadelesinin her anından öğrenmeyi ve bilincini kuşanmayı bizlere görev olarak devretmiştir. 29 Eylül 1982'de İstanbul'da doğan Nubar yoldaş Sivaslı emekçi bir ailenin çocuğu olarak lise yıllarında gençlik örgütümüz TMLGB çalışmalarında yer almıştır. Komsomolun Halil'i olarak atıldığı mücadelede hızla militanlığı, kararlılığı, derin kavrayışı ve hamleci yönleriyle öne çıkmıştır. Onun bu yapısı mücadele yaşamı boyunca sürdürdüğü özellikleri arasındadır. Legal direniş ve eylemliklerden militan eylemlere devreden gelişimi ile molofları düşmana yöneltmekten sakınmayan bir Halil'i ortaya çıkarmıştır. Örgütlü mücadeleye katıldığı süreden kısa süre sonra TMLGB üyesi olmuştur. Üye olduğu dönemde komsomolun sektör çizgisinin yerine yeni çizginin inşa edilmesinde kurucu irade ile yer almış ve önderlik kurmaylığını yapmıştır. Komsomolumuzun ilkeleri üzerinden yeniden inşa edilmesinde ve geliştirilmesinde önemli görevler üstlenmiştir. 2001 yılında komsomolumuza dönük bir operasyonda tutuklanmıştır. Söz konusu operasyon; polis kimlik kontrolü sonrası silahının kamulaştırılması ve çatışma çıkmasıyla başlamıştır. Halil yoldaş burada geride kalan yoldaşını almak için geri dönerken yakalanmıştır.

Onun bu fedakarlığı ve yoldaşlarına bağlılığı tüm mücadele yaşamı boyunca devam etmiştir. F Tipi saldırısına karşı parıldayan siperlerde başlayan Ölüm Orucu direnişinde yer almış 248 gün bu direnişini sürdürmüştür. Tahliye olmasından sonra hızla illegal faaliyete Komsomol tarafından çekilmiştir. Bu aynı zamanda Halil yoldaşın TMLGB-MK'ya atandığı süreçtir. 2004 yılında partimizin üyesi olmuş ve TMLGB'de T. Kürdistanı Bölge Komitesi, Çukurova Bölge Komitesi ve Ankara İl Komitesi gibi bir dizi sorumluluk üstlenmiştir. TMLGB 2. Kongresi'nin örgütlenmesinde etkin bir rolü olmuş ve bu kongrede yeniden Merkez Komite üyeliğine seçilmiştir. Yine bir Nisan ayında yıl 2006'yı gösterirken TMLGB'ye yönelik merkezi operasyonda gözaltına alınıp ve tutuklanmıştır. 2009 yılında tahliye olmuş ve üç yıllık zindan sürecini partimize ve mücadeleye yakışır nitelikte geçirmiştir. Tahliye olduğu yıl ise partimizin gerillada konumlandırmasına tereddütsüz olumlu yanıt vermiştir.

Nubar yoldaş 2015-2016 yılında parti içinde Merkez Komitesi'nin yeniden şekillendirilmesi tartışmasında parti iradesi ile Merkez Komitesi'ne getirilmiştir. 2019 Partinin 1. Kongresi'nde de yine oybirliği ile Merkez Komitesi Üyesi olarak seçilmeyi başarmıştır. Onun Komsomol militanlığından savaş kurmaylığına uzanan mücadelesi her bir komsomolcunun öğrenmesi gereken bir süreçtir.

Aynı operasyonda ölümsüzleşen halk savaşının genç komutanı Fadime

Çakıl (Rosa) yoldaş kısa ömrüne sığdırdığı büyük bir mücadele yaşamı ve tutkusuyla düşerken bizlere öğretmeye devam etmektedir. 5 Mart 1996'da Mazgirt'te doğan yoldaş Komsomolumuzun lise faaliyeti kapsamında 2012 yılında örgütlenmiştir. Beşlerden boşalan mevzileri doldurma hamlesiyle gerillaya katılmış ve dağların Rosa'sı olarak mücadeleyi en ileri mevzilerde sürdürmüştür.

Yoldaşlar, Emekçi Halkımız, Gençler;

Komsomolun Halil'i Nubar yoldaşın bize bıraktığı miras her türden tasfiyeciliğe karşı komünist çizginin korunması, geliştirilmesi ve ilerletilmesi olmuştur.

Nubar yoldaş; biz genç komünistlere yorulmak nedir bilmeksizin komsomolun militan çizgisinin geliştirilmesini, büyütülmesini ve ilerletilmesini pratiği ile öğretmiştir.

Nubar yoldaş; komsomol saflarında partinin öğrencisi olarak kendini geliştirmiş, partiye bütünleşmeyi başardığı oranda komsomolun sorunlarına daha net müdahale etmiştir. Bize partimizin genç öğrencileri olarak kalmayı değil, onunla bütünleşerek büyümeyi öğretmiştir.

Nubar yoldaş, kavgaya çocuk denecek yaşta başlamış, genç komünist saflarda gelişmiş ve partimizin saflarında büyümüştür. Onun büyük bir emekle yürüdüğü halk gençliğinin mücadelesini büyütme kavgası, halk savaşını büyütme kavgasıyla taçlanmış, Dersim dağlarında 11 yıllık mücadelenin her anına verdiği

emekle bayraklaşmıştır.

Şimdi o bayrak biz genç komünistlerin elinde, Nubar kararlılığı, Rosa cesareti, inancı, umudu ile taşınmaktadır.

Nubar ve Rosa yoldaşın talimatıdır:

Komsomol saflarından Dersim dağlarına uzanan mücadelede onlarca genç komünist boşalan mevzileri doldurma bilinciyle yol aldı. Şimdi boşalan mevzilerin ağırlığının bilincindeyiz. Bu boşluğun doldurulması için daha hızlı koşmaya, daha soluksuz yol almaya, hızla büyümeye kilitlenmek zorundayız. Boşalan mevziler talimatı anlayan, çağrıyı duyan biz genç komünistler tarafından doldurulacaktır. Buna hiç kimsenin tereddütü ve şüphesi olmasın. Çünkü talimat anlaşılmalı an'ın görevi savaşmak, komutanlaşmak, önderleşmek olarak belirlenmiştir. Yoldaşlarımızın talimatı budur, bu talimat yerine getirilecektir.

Komünist Önder Nubar (Erol Volkan İldem) Yoldaş Ölümsüzdür!

Rosa (Fadime Çakıl) Yoldaş Ölümsüzdür!

Rosa Gibi Cüreti Kuşanacak, Nubar Gibi Önderleşmeyi Öğreneceğiz!

Savaş, Öğren, İlerle! Gücümüz TMLGB!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Önderliğindeki TIKKO, TMLGB!

TMLGB-MK

Eylül 2020"

PGİ/MLM: ZAFERİN TEMİNATLARI; ÖNDERLEŞMENİN ADI, GELECEĞİN YAPI TAŞI ÖLÜMSÜZDÜR!

HABER MERKEZİ- Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre Partizan Gençlik İnisiyatifi/Marksist-Leninist-Maoist (PGİ/MLM) bir açıklama yayımlayarak Dersim Ovacık'ta ölümsüzleşen Erol Volkan İldem (Nubar) ve Fadime Çakıl (Rosa)'ı andı. PGİ/MLM'nin açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

"Dersim dağları kucak açtığı Partizanlar'ın kan kızıl renkleriyle bir kez daha boyandı! TKP/ML Merkez Komite üyesi Erol Volkan İldem (Nubar) ve TKP/ML ileri militanı ve TIKKO Birim Komutanı Fadime Çakıl (Rosa) yoldaşlar, tasfiyeciliğe bariyer olarak Halk Savaşı'na kanları ve canlarıyla önderlik ve komutanlık ettiler!

Faşist diktatörlük, korkak ve aciz-

ce Dersim dağlarını üç gün boyunca bombaladı. Amaçları, halk demokrasisi, sosyalizm ve yüce komünizm davasında savaş siperlerini güçlendiren gerillayı imha etmektir; BAŞARAMADILAR! Komünist önder Nubar ve öğrencisi Rosa yoldaşların bedenlerini tanınmayacak hale getiren faşist diktatörlük, "zafer" naraları atsa da ne Nubar'ın ve Rosa'nın ne de dağlarda düşmana boyun eğmeden mavzer çatanların sesini, silahını susturamadı, susturamayacak!

Yoldaşlar;

Nubar ve Rosa yoldaşlar, ülkemizde bu ve benzeri saldırılarla çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına zulmeden faşist diktatörlüğün yıkılması için Yeni Demokratik Devrim, sosyalizm ve yüce komünizm davasının nefer-

leri olarak silah elde toprağa düştü! Nubar ve Rosa yoldaşlar, başta gerilla savaşı olmak üzere silahlı mücadelenin miadının dolduğu safatalarına karşı Halk Savaşı'nı büyütmedeki ısrarlarıyla en büyük cevap oldular. Onlar her türden tasfiyeciliğe karşı düşman bilincini en üst düzeyde kavrayarak, silahlı mücadelenin güçlenmesi ve kitleleri savaştırmada tereddütsüz tavır takındılar. Komünist önder Erol Volkan İldem (Nubar) yoldaş, mücadele hayatına gençlik alanında başlamış, gençliğin önderi olmuş ve bu pozisyonunu Dersim'de savaşın önderi çitasına yükselterek biz genç yoldaşlarına önemli bir miras bırakmıştır! Nubar yoldaşa söz olsun ki bu mirası sahiplenecek, büyütecek, o büyük gün geldiğinde gururla ve onurla haykıracağız: Şan olsun komünist önder Erol Volkan il-

dem (Nubar) yoldaşa! Şan olsun geleceğin yapı taşı Fadime Çakıl (Rosa) yoldaşa!

Yoldaşlarımızın kaybı ağır, içimiz buruk ama hincımız derya gibi kabarmakta, yüreğimiz kabına sığmamakta! Sanmasınlar ki Sefagül yoldaşın yerini dolduran, savaşın önderi olan Nubar yoldaşın kaybı boşluk yaratacaktır. Hem ülkemiz toprakları hem de Proletarya Partisi'nin kökleri bereketlidir! Bu bereketlilik, her türlü teknolojik üstünlüğüne rağmen korkak düşmanın gerillayı bitirememesinin kanıtıdır! Bugün Nubar'ın ve Rosa'nın genç yoldaşları olan bizlere düşense onların adlarını her yerde yaşatmak, andlarını sınıf mücadelesinin engin denizinde kendimize şiar edinmektir!

"Şan Olsun Savaşan, Öğrenen ve İlerleyen Komünist Önder Nubar'a! Selam Olsun Savaşı Cüretle Büyüten Rosa'ya!"

HABER MERKEZİ- Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre Türkiye Marksist Leninist Gençlik Birliği-Merkez Komitesi (TMLGB-MK) tarafından bir açıklama yapılarak, Dersim Ovacık kırsalında 3 gün süren operasyonda ölümsüzleşen Erol Volkan İldem (Nubar) ve Fadime Çakıl (Rosa) selamlandı. TMGLB-MK'nın açıklaması şu şekilde:

"6-9 Eylül tarihlerinde faşist TC ordusunun Dersim'de başlattığı ve esasta halk ordumuz TIKKO'yu hedefleyen operasyon kapsamında

Ovacık'a bağlı Büyükköy bölgesinde büyük bir bombardıman gerçekleştirmiştir. Geniş bir alana yayılan operasyon kapsamında köyler boşaltılmış bine yakın askeri bir güçle bölge kuşatmaya alınmıştır. Faşist TC'nin İHA'sından SİHA'sına ve savaş uçaklarına kadar tüm tekniği kullanarak bu bölgeyi 3 gün boyunca bombardıman altına almasının nedeni TIKKO korkusudur. Bu operasyon sonucunu bizzat faşist TC'nin İçişleri Bakan'ı S. Soylu açıklamıştır. Söz konusu operasyonda partimizin Merkez Komite üyesi

komünist önder Nubar (Erol Volkan İldem) ve halk savaşının genç, cüretli neferi Rosa yoldaşımız (Fadime Çakıl) şehit düşmüştür.

Nubar ve Rosa yoldaşlar insanlığın kurtuluşu mücadelesinde "zorun zorla yıkılacağı" kavrayışıyla hareket eden partimiz önderliğinde yürüyen halk savaşının ölümsüz siperleri olarak toprağa düştüler. Ölümsüzleşen yoldaşlarımız proletaryanın iktidarı fethetme mücadelesinin ne ilk ne de son neferleri olacaktır. Partimizin yükseldiği zemin, savaş

içerisinde ölümsüzleşen 4 Genel Sekreterimiz, onlarca kadromuz ve yüzlerce savaşçımızla güçlenmiş; savaşın savaş içerisinde büyütülmesi çizgisi ölümsüzleşenlerimizle süreklileşmiştir.

Komünist önder Nubar'ın ölümsüzleşmesiyle partimiz; en ileri mevzilerde konumlanmayı olağanlaştırmış yılmak bilmez bir militanını, kavgaya adanmış bir öncüsünü, tasfiyeciliğe karşı usanmaz bir politik savaşçısını ve halk savaşının usta bir öğretmenini

Yazının devamı 23. sayfadadır.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

globe yenedemokrasi7.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20